FOTBALIȘTII CLUJENI AU CUCERIT CUPA

Sus, de la stinga la dreapta: Antrenorul principal Sepci, antrenorul dr. Mircea Luca, Marcu, Al. Vasile, Anca, Grăjdeanu, Cîmpeanu, Ringheanu, Nesu, antrenorul Cosmoc. Jos: Ivansuc, Szabo, dr. Georgescu, Mogut, Adam, Suciu, Bretan.

O fază din finala Știința Cluj—Dinamo Pitești 2—1. Portarul Mogut, redivivus, prinde sub privirile lui C. Ionescu (în prim plan) și Grăjdeanu.

Foto: A. NEAGU

COMPETIȚII ÎNCHINATE CONGRESULUI PARTIDULUI

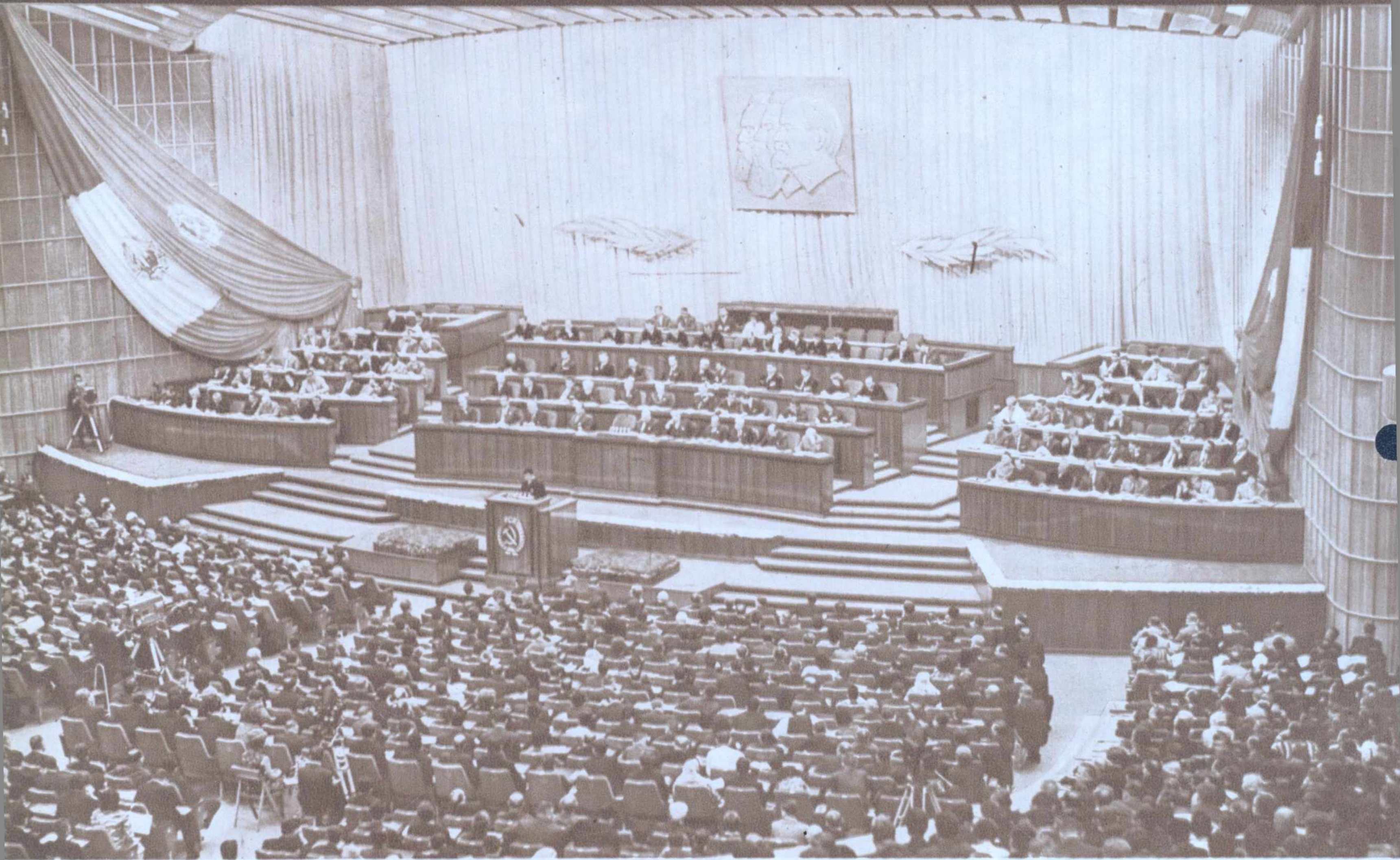
Proletari din toate țările, uniți-vă!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN R. P. ROMÂNĂ

Nr. 14 (157) IULIE 1965 — Anul XVI

TRĂIASCĂ PARTIDUL COMUNIST ROMÂN!

Aspect din timpul lucrărilor Congresului

«SE PREVEDE EXTINDEREA ACTIVITĂȚII SOCIAL-CULTURALE, STATUL URMÎND SĂ CHELTUIASCĂ ÎN ACEST SCOP, ÎN PERIOADA 1966—1970, CU 40—45% MAI MULT DECÎT ÎN ULTIMII CINCI ANI...

...ESTE NECESAR SĂ SE ACORDE ATENȚIE DEZVOLTĂRII SPORTULUI ȘI EDUCAȚIEI FIZICE, BAZEI SALE MATERIALE.»

(Din Raportul C.C. al P.C.R., prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu privire la activitatea partidului în perioada dintre Congresul al VIII-lea și Congresul al IX-lea al P.C.R.)

Maestrul emerit al sportului, campionul mondial la lupte clasice Ion Cernea dă citire Mesajului tineretului sportiv adresat Congresului.

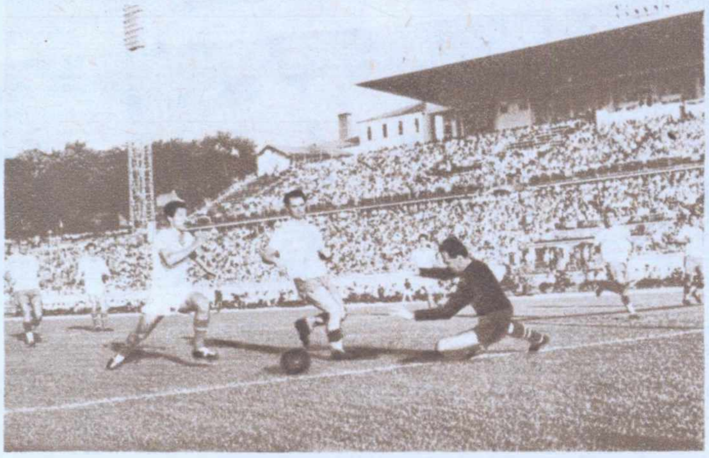
ENTUZIASTE ÎNTRECERI ÎN CINSTEA CONGRESULUI PARTIDULUI

Congresul partidului a fost întîmpinat în întreaga țară cu un uriaș entuziasm. Oamenii muncii din toate domeniile de activitate și-au înzecit eforturile în vederea îndeplinirii și depășirii angajamentelor luate în cinstea marelui eveniment.

Sportivii patriei, angajați și ei în entuziasta întrecere a întregului popor, au raportat partidului noile lor succese de prestigiu. Astfel, în Mesajul tineretului sportiv transmis Congresului partidului se spune printre altele: «SPORTIVII NOȘTRI FRUNTAȘI SÎNT FERICIȚI CĂ POT ÎNCHINA CONGRESULUI PARTIDULUI, CUCERIREA TITLULUI DE CAMPION MONDIAL LA LUPTE CLASICE, TITLUL DE CAMPION MONDIAL LA FLORETĂ FETE — TINERET, TITLUL DE CAMPION EUROPEAN LA LUPTE LIBERE, CELE PATRU «CUPE AL CAMPIONILOR EUROPENI» LA HANDBAL, VOLEI ȘI TENIS DE MASĂ LA BĂIEȚI ȘI FETE, PRECUM ȘI ALTE VALOROASE PERFORMANȚE».

Arătîndu-și dragostea și atașamentul profund față de înțeleapta politică a partidului, sportivii României socialiste sînt hotărîți să răspundă grijii și condițiilor excelente create lor de către partid prin noi victorii care să contribuie la creșterea prestigiului sportiv al patriei.

Iată în aceste pagini cîteva imagini de la întrecerile sportivilor bucureșteni în cinstea Congresului.

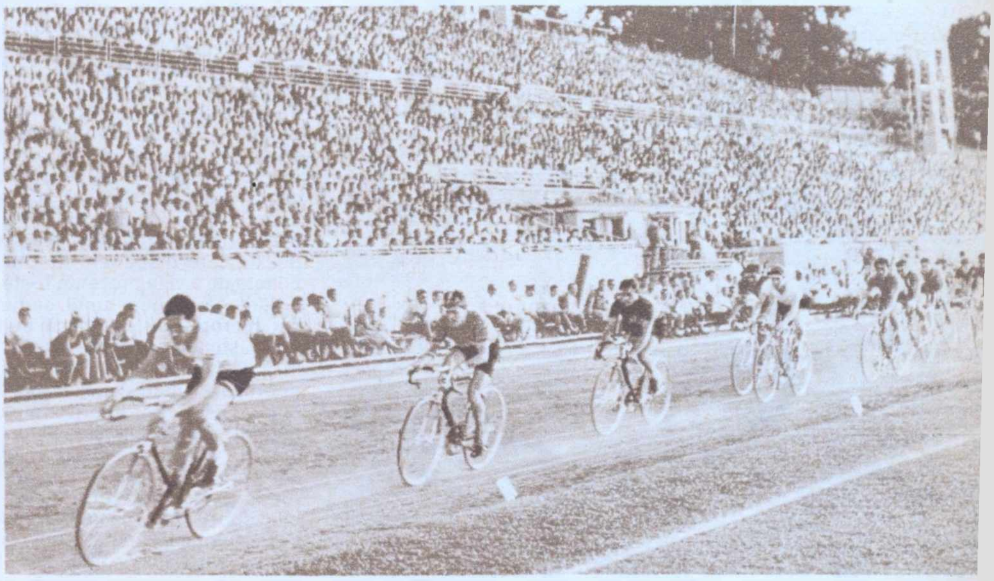

Dintre întrecerile organizate în cinstea Congresului, cele de fotbal s-au bucurat de un succes deosebit. Proaspetele promovate în categoria A, Siderurgistul Galați și Știința Timișoara și-au disputat întîietatea pe stadionul Republicii. **În stînga,** o fază la poarta timișorenilor care au pierdut cu 2—3 (1—1). **În dreapta,** duelul Dinamo—Știința Cluj 2—2 (1—1). Clujeanul Adam, golgeterul campionatului, în luptă cu apărătorul dinamovist Nunweiller III (căzut la pămînt); Se mai vede Popa.

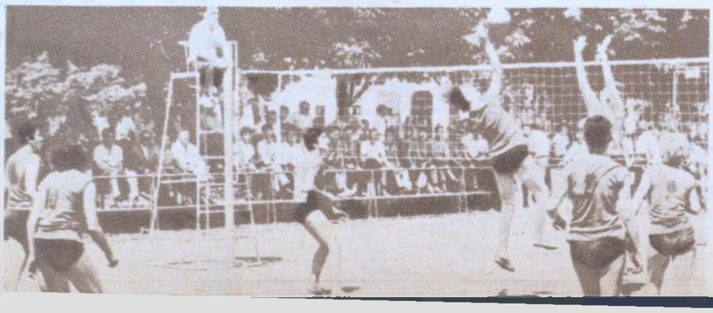

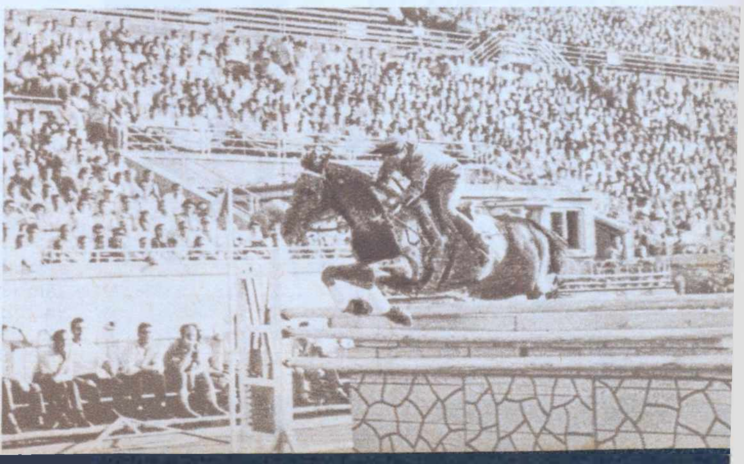
Stadionul Tineretului a găzduit, printre altele, și întrecerile handbaliștilor. Sportul în care reprezentativele țării noastre dețin titlurile mondiale se bucură de o popularitate deosebită. În turneul handbalistic organizat în cinstea Congresului, echipa Grivița Roșie s-a clasat pe primul loc, învingînd în ultima partidă formația Unirea cu 32—17. În imagine, o fază din acest meci.

Cursa ciclistă de eliminare i-a pasionat în mod deosebit pe spectatorii de pe stadionul Republicii. Prezența în întrecere a unora dintre cei mai buni cicliști a contribuit la reușita disputei. Cu un atac irezistibil în ultimele trei ture, Constantin Dumitrescu a reușit să ocupe primul loc.

Turneul feminin de volei de pe stadionul Tineretului a dat cîștig de cauză fetelor de la Rapid. Iată o imagine de la meciul dintre Rapid și Combinatul Poligrafic București.

Deosebit de interesante, probele de călărie au atras atenția zecilor de mii de spectatori prezenți pe stadionul Republicii la întrecerile sportive închinate Congresului.

„Europenele" bat la porţil

Priviţi fotografia afişului! Între 13 şi 15 august lacul Snagov va găzdui campionatele europene de caiac-canoe. Întrucît este ştiut că întîietatea în lume la caiac şi la canoe o deţin — poate paradoxal din punctul de vedere al originii celor două cuvinte — europenii, putem afirma, fără nici cea mai mică urmă de exagerare, că această competiţie nu este cu nimic mai prejos, din punct de vedere valoric, decît campionatele mondiale sau Jocurile Olimpice. Aşadar, cei mai buni din lume se vor înfrunta în acest an, pentru prima oară, la noi în ţară, la Snagov, într-o competiţie cu «rezonanţă geografică» de mai mică anvergură — «europenele». La ora cînd scriem aceste rînduri afişul stimulează pregătirile pentru cucerirea laurilor în toate locurile din Europa unde caiacul şi canoea sînt nu numai cunoscute din «poze», ci şi «trăite» din plin. Aceste locuri se află concentrate în mai bine de 20 de ţări. Spaţiul de care dispunem ne pune însă în imposibilitate de a vi le prezenta toate. De aceea, ne-am hotărît să alegem unul singur. Snagovul! Ah, dar lucrurile se complică puţin! Şi iată cauza! Caiaciştii şi canoiştii noştri fruntaşi urmează «cursurile» pentru desăvîrşirea măiestriei lor sportive în două «clase» paralele. «Profesorul» uneia este antrenorul emerit Radu Huţan (clubul Dinamo), al celeilalte — antrenorul emerit Nicolae Navasart (clubul Steaua). Între aceste două clase există o întrecere neîntreruptă, desfăşurată în limitele celei mai admirabile sportivităţi, ale cărei roade fac să strălucească tot mai mult vitrina cu trofee a padelelor şi pagaielor româneşti. Este vorba de o rivalitate, în sensul bun al cuvîntului, al cărei corespondent, dacă ar fi să-l căutăm, l-am găsi în Anglia, unde de cîteva decenii... scuzaţi, anul acesta a avut loc a 111-a ediţie!, în fiecare an, zeci de mii de oameni vin să asiste la marea finală de 8+1 Oxford-Cambridge, de pe Tamisa. A fost necesar, pentru a fi imparţiali, să recurgem la criteriul tragerii la sorţi. Rezultatul? Sorţii au acordat întîietate «elevilor» lui Navasart.

Îl căutăm, telefonic, pe Navasart şi-i comunicăm rezultatul:

— Ai cîştigat întrecerea cu Huţan! Eşti pe primul loc. Venim să te vizităm în... interes de serviciu!

— *Vă aştept, cu plăcere! Dar, grăbiţi-vă! «Europenele» bat la porţile Snagovului!*

*

Ajungem, coborîm din maşină şi ne îndreptăm spre vilele elegante din apropierea malului. În primul moment avem senzaţia că ne aflăm pe un platou de filmare care-şi aşteaptă cineaştii. Toate decorurile — lac... sălcii plîngătoare... plopi mîndri... iederă linguşitoare... — dar fără... oameni. Pustiu. Peste tot pustiu. Şi-n vile, şi-n hangare, şi pe pontoane, şi pe lac...

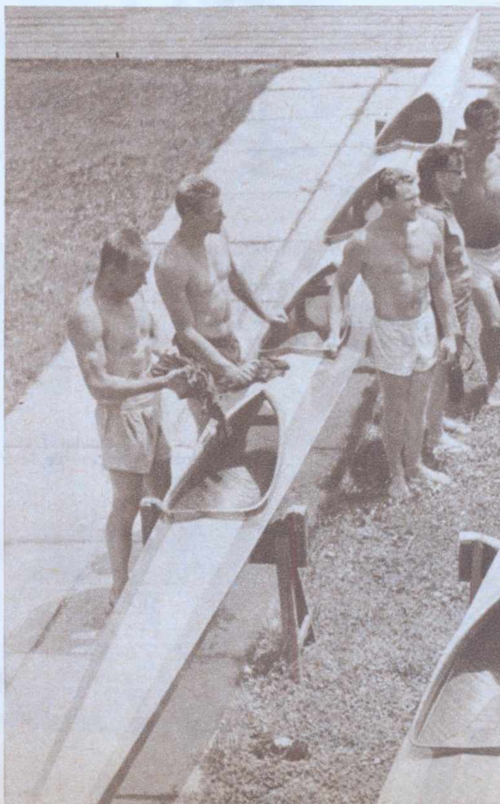
Să ştii că au plecat la Copenhaga, la regată. Le-o fi fost teamă, aşteptîndu-ne, să nu piardă avionul!

Iată, însă, că... la orizont apare un om cu barca. Stă sprijinit într-un genunchi şi face nişte mişcări cu braţele de parcă ar vrea să mături valurile şi să redea lacului oglinda pură. Îl identificăm cu uşurinţă, căci — toată lumea ştie — valoarea o vezi de la distanţă. Acest «măturător al valurilor» nu este altul decît maestrul emerit al sportului Andrei Igorov. Se apropie, se apropie. Sîntem nerăbdători, dar din lipsă de «port-voce» amînăm întrebarea. Acum, Igorov a ajuns la o azvîrlitură de lansetă.

— Andrei, unde sînt ceilalţi?

— *Vin şi ei. I-am întrecut, deşi pagaia este de fapt jumătatea unei padele,* — zîmbeşte vicecampionul mondial şi olimpic.

Privirile ne sînt atrase spre acelaşi punct de orizont. Acolo, parcă a început să fiarbă apa Snagovului, iar acest clocot al apelor transparente se apropie, se apropie vertiginos. Cani-

…Snagovului

culă, nu glumă — glumim.

Sînt caiacele. Ele dau presiune maximă «zbaturilor» în urmărirea... fugarului care-şi şterge, acum, cu un burete de cauciuc canoea... transpirată. Înapoia lor, imediat, sforăie două bărci cu motor, înaintînd cu pieptul afară, încercînd parcă să-şi scuture enormele lor mustăţi albe de spumă, «pe oală», demodate. Ultimii metri. Pontonul. Clocotul se retrage în adîncuri, «zbaturile» sînt ...demontate, iar braţele vînjoase scot ambarcaţiile din apă şi le aşează pe capre pentru îngrijirea... cosmetică.

Acostează şi cele două bărci cu motor, răsuflînd uşurate că au scăpat de mustăţi. Dintr-una coboară o femeie, din cealaltă — un bărbat. Fiecare ţine în mînă un «port-voce», iar de gît le atîrnă cîte un cronometru şi un aparat mic de radiorecepţie-emisie cu tranzistoare. Sînt soţii Maria şi Nicolae Navasart.

— Ne-aţi aşteptat cam mult, dar între Snagov şi aeroportul Băneasa avem timp să discutăm. Cîte nu se pot spune în 20 de kilometri...

— Rotunjeşti cifra, Nae. Distanţa e mai mare, — îl întrerupem.

— Într-adevăr! Dar cifra 20 ne este cea mai familiară: media kilometrilor pe care îi parcurge zilnic fiecare canotor al nostru. De două ori pe săptămînă cifra este suplimentată cu distanţele pe care se dispută probele de control.

— Cine participă la probele de control?

— Toată... clasa, indiferent de «notele» obţinute în concursurile oficiale interne sau internaţionale. În afară de probele de control organizăm, înaintea «examenelor» grele, concursuri de selecţie, în probe individuale. Cei mai buni alcătuiesc echipajele. Considerăm bună metoda, deoarece dezvoltă ambiţia individuală şi creşte valoarea echipajului. Pe de altă parte, acest gen de sistem competiţional intern, cu promovări şi retrogradări din ambarcaţiile care se aliniază la startul concursurilor oficiale, împiedică pe oricine să se considere la un moment dat «senator de drept».

Ne aruncăm privirile în jurul nostru. Numai performeri de talie internaţională: Nicolae Artimov, Andrei Conţolenco, Vasile Nicoară, Haralambie Ivanov, Costel Coşniţă, Mihail Ilievici. Nicolae Terente, Simion Cuciuc...

— Am impresia că «elevii» au pierdut din... greutate.

— Întocmai! Dar această pierdere se referă la greutatea... neproductivă. Fiecare a ajuns să-şi dea seama de greutatea sa optimă şi este permanent preocupat de menţinerea ei. De două ori pe săptămînă are loc «cîntarul», deci, cu mult mai des decît la box, haltere şi lupte. Controalele medicale, făcute cu aceeaşi periodicitate de dr. Octavian Popescu, ne pun la adăpost de surprize neplăcute în forma sportivă.

— Mai avem puţin şi ajungem la... aeroport. O ultimă întrebare: speranţele colectivului pentru «europene»?

— Federaţia noastră de specialitate a trimis invitaţii pentru campionatele europene în peste 20 de ţări. Îi vom revedea, aşadar, la Snagov, pe finaliştii de la Tokio, cu unele excepţii.

La caiac 1 bărbaţi: suedezul Pettersen (aur), maghiarul Hesz (argint), românul Vernescu (bronz), germanul Schurbier (IV), austriacul Pfaff (V), olandezul Guerts (VI). La caiac 2 bărbaţi: echipajul suedez (Sjodelius+Utteberg — aur), echipajul olandez (Guerts+Hoechstra — argint), echipajul german (Bücker+Zander — bronz), echipajul român (Nicoară+Ivanov — IV), echipajul maghiar (Sölössy+Meszaros — V), echipajul italian (Bertrami+Zilioni — VI). La caiac 4: echipajul sovietic (Kuzikov+Grişin+Ionov+Morozov — aur), echipajul german (Perlberg+Schultze+Zander+Nuzke — argint), echipajul român (Vernescu+Turcaş+Sciotnic+Cuciuc — bronz). La caiac 1 femei: sovietica L. Hvedosiuk (aur), germana I. Feltar (IV), suedeza E. Ljungdahl (V), austriaca A. Spitz (VI). La caiac 2 femei: echipajul german (aur). La canoe 1: germanul Eschert (aur), românul Igorov (argint), sovieticul Peneav (bronz), maghiarul Toro (IV), suedezul Emanuelssen (V), bulgarul Museev (VI). La canoe 2: echipajul sovietic (Himici+Oscepenki — aur), echipajul francez (Bondeheu+Chapuis — argint), echipajul danez (Norbochm+Sörenssen — bronz), echipajul maghiar (Hajba+Söltes — IV), echipajul român (Lipalit+Sidorov — V), echipajul german (Böhle+Löwe — VI).

Sperăm să obţinem cît mai multe medalii, începînd cu cele de aur. Va fi foarte greu, întrucît «europenele» sînt, la drept vorbind, o reeditare a Jocurilor Olimpice de la Tokio. Ne-ar bucura dacă vom reuşi să ne clasăm pe primul loc şi în întrecerea cu Radu Huţan. Aceeaşi bucurie şi-o doreşte şi «clasa» rivalului meu. Oricum ar fi, un lucru este cert: bucuriile noastre vor aduce noi trofee de valoare în vitrina pagaielor şi padelelor româneşti!

*

«Europenele» bat la porţile Snagovului. «Elevii» lui Radu Huţan şi cei ai lui Nicolae Navasart sînt hotărîţi să iasă învingători cu flota lor de caiace şi canoe în încleştata bătălie din marea Snagovului. Le urăm succes!

HORIA CRISTEA

ÎN FOTOGRAFII:

1. Înainte de antrenament, o parte din «elevii clasei lui Navasart» ascultînd ultimele indicaţii metodice transmise de antrenor (invizibil în fotografie) prin «port-voce». Primul plan: Nicoară + Ivanov (caiac 2). Al doilea plan: Coşniţă (caiac 1). Al treilea plan: Conţolenco + Poenaru (caiac 2). Al patrulea plan: Scurca + Terente + Artimov + Cuciuc (caiac 4). Ordinea citirii — de la prova spre pupa.

2. Igorov îşi şterge canoea de... transpiraţie.

3. După antrenament. Aceiaşi din prima fotografie, plus antrenorii Maria şi Nicolae Navasart.

4. La cîntar. Andrei Conţolenco — 68 kg (cel mai uşor din lotul «Steaua»). Haralambie Ivanov — 78 kg (cel mai greu) şi antrenorul emerit Nicolae Navasart.

DUPĂ FINALA CAMPIONATULUI REPUBLICAN DE BOX

CAMPIONII EDIȚIEI 1965

Muscă — CONSTANTIN CIUCĂ (Steaua)
Cocoș — NICOLAE GÎJU (Steaua)
Pană — SIMION AUREL («Muscelul» Cîmpulung Muscel)
Semiușoară — VASILE ANTONIU (Dinamo)
Ușoară — ION DINU (Steaua)
Semimijlocie — ION PIȚU (C.S.M. Mediaș)
Mijlocie mică — VASILE DOBRE (Steaua)
Mijlocie — GHEORGHE CHIVĂR (Industria Sîrmei Cîmpia Turzii)
Semigrea — ION MONEA (Dinamo)
Grea — VASILE MARIUȚAN (Dinamo).

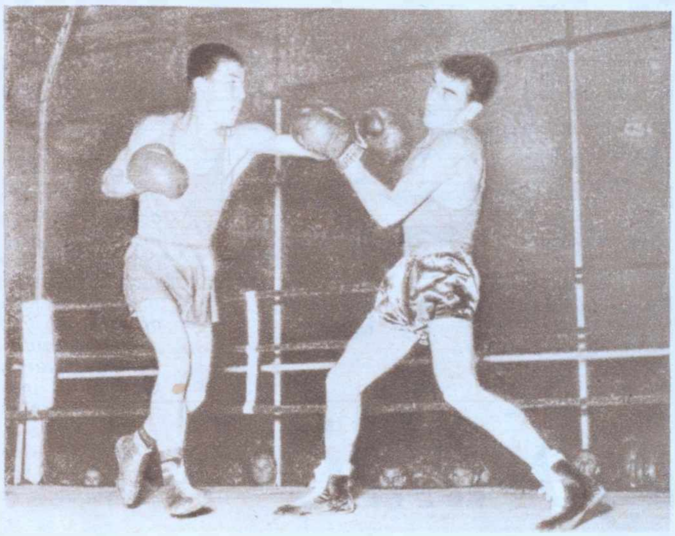
NICOLAE GÎJU

UN EXCELENT JOC DE PICIOARE

Gîju, campionul «cocoșilor» noștri a început boxul la Craiova sub îndrumarea antrenorului Duduleanu. Primele sclipiri pe plan regional, în 1962. Consacrarea, la clubul Steaua. La 4 octombrie va împlini 22 de ani. În prezent este antrenat de Ion Chiriac.

Posesor al unui excelent joc de picioare, Gîju preferă să-și «păcălească» adversarul. Evită cu pricepere schimburile de lovituri tari, mulțumindu-se să puncteze... puțin mai mult decît adversarul. Stilul său de a boxa este derutant și spectaculos.

Iată-l, în dreapta, evitînd directa lui Covaliov pe care l-a învins la puncte.

Asaltul tineretului

La finala de anul acesta a campionatelor de box, tradiționalul duel BUCUREȘTI—PROVINCIE a fost mai violent ca oricînd. Deși șapte din cele zece titluri au rămas în Capitală, replica provincialilor a fost de o forță deosebită, fapt care i-a transformat pe spectatori, prezenți cu miile la întreceri, în susținători înfocați ai oaspeților.

Cu puține excepții, boxerii de la Steaua și Dinamo — singurele cluburi bucureștene reprezentate la reuniunea finală (!?!) — au aruncat în luptă toate forțele și cunoștințele lor, cîștigînd cu mare dificultate cele șapte centuri de campioni.

Spre deosebire de anul trecut, în disputele de anul acesta tinerii au fost în prim-plan. Faptul că la ultima confruntare, pentru cucerirea titlului, au luat parte și trei sportivi de 19 ani este deosebit de îmbucurător, mai ales dacă ținem seama că doi dintre ei au reușit să-și înscrie numele pe lista campionilor. Este vorba de SIMION AUREL (Cîmpulung Muscel) și GHEORGHE CHIVĂR (Cîmpia Turzii). Cel de al treilea, craioveanul EMIL CONSTANTINESCU, a obținut un valoros loc II.

Cei trei sportivi medaliați cu bronz la «Europenele» de la Berlin — CONSTANTIN CIUCĂ, NICOLAE GÎJU și VASILE ANTONIU — s-au impus și în această mare confruntare internă, am putea spune.

VASILE DOBRE

INFERNUL DIN ULTIMUL RUND

S-a născut la 1 ianuarie 1945 în București. Este de profesie laborant. A început să practice boxul în urmă cu cinci ani la clubul Olimpia. Primul antrenor: Mielu Doculescu. Este unul dintre sportivii care s-au impus în ultima vreme. Mai precis, la sfîrșitul lunii aprilie, cu prilejul «Turneului celor 4" care a avut loc în sala Floreasca. Atunci a obținut două victorii de răsunet: l-a întrecut la puncte pe Vasile Mîrza și l-a obligat pe Constantin Niculescu să abandoneze în ultima repriză.

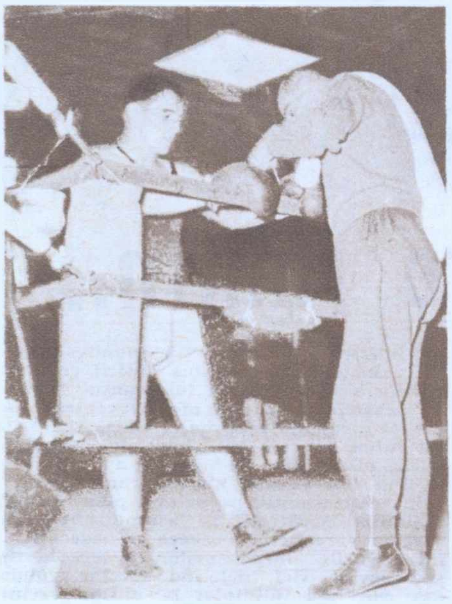
Este un boxer prin excelență ofensiv. Lovește cu precizie și are surprinzătoare resurse pentru ultimul rund. În această parte a meciului atacă cu o vitalitate rar întîlnită și puțini dintre boxerii noștri i-au rezistat.

În prezent Vasile Dobre face parte din echipa clubului Steaua și este pregătit de antrenorul Ion Chiriac pe care îl puteți vedea în fotografie punîndu-i mănușile.

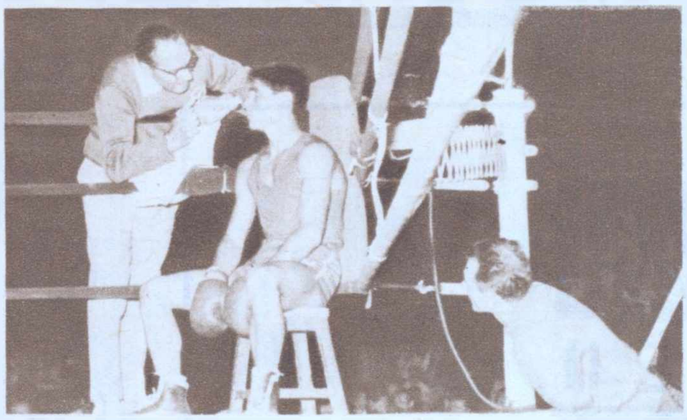
SIMION AUREL

O TACTICĂ BUNĂ

Campionul categoriei pană, Simion Aurel, este elevul antrenorului Cristian Panaitescu din Cîmpulung Muscel. Are 19 ani și este de profesie ajustor. În anul 1964 a cucerit titlul de campion la juniori.

Boxează s o b r u, eficace și nu se dă înapoi de la schimburile dure în care adesea se angajează. Este un foarte bun tactician, găsind «antidot» chiar și pentru cei care în fața sa sînt avantajați de alonjă. Se acomodează cu adversari înalți la fel de bine ca și cu cei scunzi. În fotografie, Simion, împreună cu antrenorul Cristian Panaitescu, după terminarea meciului care i-a adus titlul de campion.

VASILE ANTONIU

UN NĂPRASNIC CROŞEU DE STÎNGA

Peste o lună de zile va împlini 23 de ani. Vasile Antoniu, campionul semiușorilor noștri, a început boxul în 1959, la Brăila, cu antrenorul Gheorghe Baltă. Este de profesie instalator. În prezent, apără culorile clubului Dinamo București și se antrenează sub îndrumarea maestrului Constantin Nour care a făcut din talentatul brăilean un boxer valoros.

Antoniu este posesorul unui năprasnic croșeu de stînga care i-a adus multe victorii înainte de limită. Cu toate acestea, el nu urmărește lovitura decisivă, punctînd prudent. La ora actuală se numără printre cei mai buni boxeri români. De altfel, după finalele campionatului, a primit cupa pentru cel mai tehnic boxer.

Vasile Antoniu are pentru antrenorul său Constantin Nour un respect și o considerație deosebite. Vă puteți convinge și dv. privind cu cîtă atenție îi ascultă prețioasele sfaturi într-o pauză dintre reprize.

fără mari dificultăți. Împreună cu **SIMION** și **CHIVĂR** ei vor forma, fără îndoială, nucleul forte al reprezentativei noastre în viitoarele întîlniri internaționale. O atenție deosebită trebuie acordată și campionului **VASILE DOBRE** care completează această pleiadă de tinere talente victorioase în lupta pentru titlu.

Îndîrjita dispută **DINU—MIHALIC** s-a încheiat și anul acesta tot cu victoria constănțeanului. El a dovedit (pentru a cita oară!) că este cel mai bun la categoria sa. Sperăm că antrenorii lotului reprezentativ vor ține seamă însfîrșit, de acest lucru, și-i vor rezerva locul cuvenit în echipa națională.

ION PITU (Mediaș) a obținut o victorie de prestigiu în fața fostului campion **CONSTANTIN NICULESCU** și odată cu aceasta primul loc în clasamentul semimijlociilor noștri.

Dacă la categoriile mici campionii au avut de înfruntat greutăți deosebite pînă la obținerea titlului, la categoriile semigrea și grea cucerirea locului I a fost pentru **ION MONEA** și **VASILE MARIUȚAN** o simplă promenadă. Fără îndoială, ei nu au nici o vină și noi nu avem nici un motiv să nu-i considerăm drept cei mai buni la categoriile lor. Îngrijorător este însă faptul că adversarii lor sînt de la an la an mai slabi și... mai puțini. Așa se explică de ce **MONEA** a cîștigat finala în numai două minute, iar veteranul naționalei, **MARIUȚAN**, nu a avut aproape nici o problemă cu **ION IVAN** care de fapt este un semigreu.

E timpul ca antrenorii noștri să soluționeze și această problemă.

...Porțile consacrării s-au deschis acum larg pentru mulți dintre tinerii noștri boxeri. Așteptăm în continuare de la ei rezultate din ce în ce mai bune.

PETRE HENȚ

ION PIȚU

TITLUL LA MEDIAȘ

Ion Pițu (Mediaș) a cucerit anul acesta prima medalie de campion. Se poate spune, fără a greși, că și el este un produs al școlii de box dinamoviste pe care a părăsit-o nu de mult. Este un boxer cu lovituri puternice și cu un croșeu de stînga care își găsește mai întotdeauna ținta. Putem afirma că datorită preciziei cu care plasează această lovitură a cîștigat finala cu bucureșteanul Constantin Niculescu.

În fotografie — cei doi finaliști: campionul semimijlociilor Ion Pițu (dreapta) și fostul campion, Constantin Niculescu.

GHEORGHE CHIVĂR

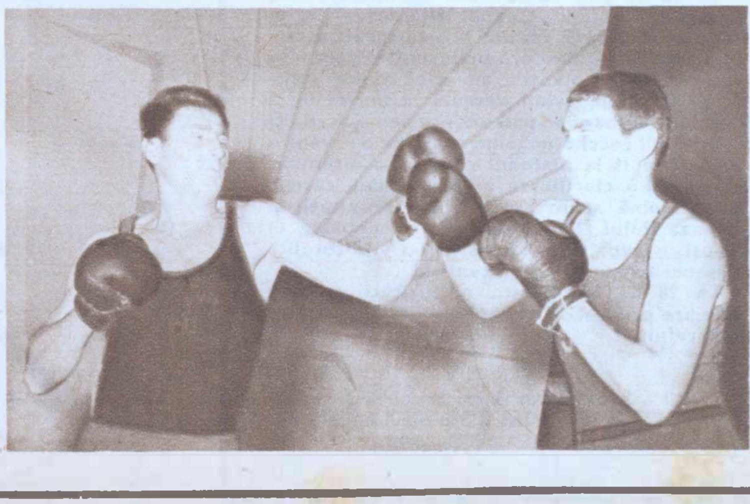
SE AFIRMĂ UN NOU STÎNGACI

Data nașterii: București 14 februarie 1946. Profesia: trefilator la Industria Sîrmei Cîmpia Turzii. A început boxul în 1959. A cîștigat de trei ori titlul de campion la juniori.

Victoria din finala campionatului de seniori de anul acesta și-a pregătit-o cu antrenorul Francisc Ambruș.

Fiind stîngaci, este un boxer incomod pentru adversarii cu garda normală. Lovește puternic, exploziv și preferă lupta de la distanță.

În fotografie — un antrenament dinaintea campionatelor în sala din Cîmpia Turzii. În dreapta Chivăr, în stînga, colegul său Dudea.

Portret
ENE II

Ca și Mateianu, «Gică» Ene a fost cîndva un «copil minune». Ca și în cazul lui Mateianu, Ene II a avut unele «fedinguri» pe parcurs. Cert e, însă, că în sezonul care a trecut, Ene a marcat o revenire substanțială, jucînd mult mai mult (23 de etape din 26). Anul acesta, mai mult — poate — decît oricînd, «Gică» Ene a adus în atacul campionilor «tributul» său de luptător, atît de necesar mai ales cînd partenerii au o predilecție evidentă pentru evitarea șocurilor.

*

«Gică» Ene s-a născut la 27 ianuarie 1937, în cartierul bucureștean «Apărătorii Patriei» și a intrat în... grădinița de copii a fotbalului pe terenurile virane de lîngă Belu, acolo unde — spune cu mîndrie «Gică» — «a început și Voinescu».

Ca un veritabil «copil minune», a debutat la 14 ani la... seniorii unei echipe din campionatul raional: Progresul Recaș, unde a jucat timp de un an. La 15 ani revine la juniori (Progresul I.C.A.S.), iar după un scurt «pasaj» de șase luni, ajunge, în 1954, la Voința București. Între timp, în toamna anului 1953 (la 16 ani), debutează în echipa națională de juniori, contra Poloniei (1—0), la București.

În 1955, odată cu trecerea la Progresul CPCS, jocul lui Ene capătă o deosebită strălucire, care lasă să se întrevadă în viitor un mare jucător. În atacul Copil–Ghibea–Ene–Georgescu–Fl. Virgil, «Gică» este mereu omul «cu capsa pusă», ale cărui răbufniri dau culoare ofensivei.

În același an 1955, Ene II participă la turneul UEFA din Italia (Monte Cattini), unde echipa noastră se clasează prima în serie. Tot în 1955 Ene II e promovat (la 18 ani) în echipa națională A, în jocul cu Suedia (1—4 la Göteborg).

În 1956, internaționalul Ene II trece la Rapid, și după șase luni «în rezervă» (perioada Olaru), intră în atacul Copil–Seredai–Ene II–Georgescu–Filotte, la conducerea căruia rămîne (bineînțeles, în formule diferite) pînă în 1960, cînd părăsește Giuleștii pentru Dinamo, aducîndu-l în compensație pe Motroc. După cum se știe, schimbul a fost destul de avantajos pentru fostul înaintaș feroviar, care a îmbrăcat astfel de patru ori consecutiv tricoul de campion. Un tricou pentru care a luptat cu multă ambiție și chiar dacă rezultatele nu au fost întotdeauna cele așteptate, «Gică» Ene a fost în repetate rînduri «omul potrivit la locul potrivit».

La 28 de ani, «Gică» Ene continuă să fie un «pivot» în lupta cu apărările deseori aglomerate. Poate că munca lui «neagră», acolo, în prima linie, nu oferă prea multe satisfacții estetice, dar «pivoții» au și ei multe satisfacții de fond, avînd deseori misiunea de a deschide culoare de pătrundere pentru ceilalți.

Sezonul recent încheiat, marcînd o revenire a lui Ene II la plafonul maxim, a însemnat totodată o clarificare a jocului său, care a purtat pînă acum amprenta nervozității și a hazardului. Iar după cum recunoaște el însuși, nervozitatea excesivă i-a «mototolit» deseori execuțiile și intențiile.

La 28 de ani, vîrsta maturității, «Gică» Ene are prilejul să înceapă un final prestigios și prelungit.

*

Ene II a îmbrăcat de 5 ori tricoul echipei naționale A. El este student (în ultimul an) al Institutului de Cultură Fizică din București.

Probleme care rămîn...

Anul trecut în toamnă, în numărul 22 al revistei noastre, ridicam problema cuplului de înaintași centrali, considerînd-o fundamentală pentru eficacitatea echipelor noastre. Trecînd în revistă perechile centrale ofensive ale echipelor noastre fruntașe, afirmam că soluțiile nu sînt dintre cele mai fericite. Arătam în continuare că pînă și perechea Dumitriu–Ionescu, a cărei sudură părea să fie cea mai apropiată de spiritul nou al jocului, are păcatele ei. «Evoluțiile de laborator» ale lui Dumitriu — **se menționa în articol** — demonstrează cu prisosință că înaintașul central trebuie să fie, cu absolută necesitate — un luptător. Noul «duet» al fotbalului modern are nevoie de tehnicieni luptători, de atleți insistenți...

...Acolo, în focarul luptei, e nevoie de oameni viguroși, ...care să nu se resemneze, ci să se bată pînă la epuizare».

Campionatul recent încheiat a confirmat că problema «duetului» ofensiv central rămîne deschisă, fapt ilustrat și de evoluțiile echipei naționale.

Dinamo n-a rezolvat încă totul. Frățilă, mult prea... elegant în joc, nu se «leagă» cu hazardtul Ene.

La Steaua, aceeași situație. Triunghiul Constantin–Raksi–Voinea care s-a substituit efectiv perechii ideale, n-a dat randament datorită eclipsei grave a lui Voinea. Rapidiștii au atins pragul maxim al anemiei, datorită lui Dumitriu, care vrea să fie vîrf fără efort, și a lui Ionescu, care este un Creiniceanu central.

Desigur că înaintașii centrali nu trebuie să fie doi luptători și tehnicieni «siamezi». Dar un echilibru psiho-fizic trebuie să existe. Pînă și în vestitul atac al Benficăi, cuplul Eusebio–Torres nu pare sudat, și asta — după părerea noastră — datorită structurii psihofizice contradictorii a celor doi.

Revenind la campionatul nostru, semnalăm două soluții interesante în rezolvarea acestei probleme dificile. Este vorba de «legarea» lui Goran de Gane. Cuplul brașovean a făcut o frumoasă demonstrație în jocul cu Rapid. Dar lucrul acesta nu ar fi fost posibil fără plusul de insistență pe care l-a manifestat Gane.

O altă inovație pe linia găsirii unei soluții viabile a fost trecerea lui Ivansuc în centru. Pe neașteptate, cuplul ofensiv central al clujenilor a căpătat mai multă viață. Nervozitatea lui Adam nu s-a mai izbit de calmul mult prea... olimpian al lui Szabo, ci a avut un suport în fanteziile ritmice ale lui Ivansuc.

În aceste soluții, pe primul plan este faptul că ambii «centrali» își asumă alternativ și sarcina «creației» și aceea a «execuției». În încrucișările «un-doi»-urilor, fiecare la rîndul său devine vîrf, nelăsînd sarcina golului — așa cum s-a întîmplat în ultima vreme la Rapid — pe seama unui singur om.

Faptul că înaintașul central are un rol covîrșitor în jocul unei echipe este demonstrat și de «soluția» Petrolului, care a renunțat la o extremă consacrată (Badea) pentru a întări o pereche centrală (Dridea–Badea), care sparge în ultimă analiză.

Dificultățile întîmpinate în selecționarea perechii ofensive centrale în echipa națională demonstrează încă o dată că această problemă este «călcîiul lui Achile» în jocul echipelor noastre. Iată de ce, antrenorii noștri trebuie să-și îndrepte ochii asupra jucătorilor apți — în cel mai înalt grad — să facă față «partiturii» extrem de grele a înaintașului central. Pentru că, fără a minimaliza rolul celorlalte posturi în echipă, cel al înaintașilor centrali apare ca un post-cheie, care condiționează în cel mai înalt grad eficacitatea unei echipe.

I.C.

ÎN FOTOGRAFII:

1. Nunweiller VI (la balon), deși are, în general, aptitudini de jucător «de mijloc», poate fi încercat în prima linie. Pentru că acolo nevoia e mai mare.

2. Mazzola, un consacrat al primei linii. Dar, Mazzola nu este un «central» născut, ci făcut.

CELE PATRU CUPE

O vară îmbelşugată pentru fotbaliştii clujeni. Răsplata: patru cupe.

Cupa cea mare, Cupa R.P.R., pe care căpitanul Ştiinţei, dr. Traian Georgescu, o arată mîndru mulţimii care îl aclamă **(foto 1).** Victoria în Cupă e încă o dovadă a potenţialului studenţilor clujeni, care a scăpărat în acest final de sezon. Numeroşii suporteri ai clujenilor nutresc speranţa că victoria în Cupă va face să crească platforma exigenţei, astfel încît Ştiinţa să nu mai fie **outsider,** ci favorit.

Cupa fidelităţii, atribuită doctorului Traian Georgescu, 15 ani la Ştiinţa. E o distincţie de merit, care luminează retrospectiv un drum. Ştiinţa a contat întotdeauna mai ales pe cei fideli, pe cei care rămîn. Doctorul Luca, doctorul Georgescu, Moguţ, Suciu şi alţii reprezintă mult mai mult decît talentele aflate «în pasaj». Bravo Georgescu!

Cupa eficacităţii, lui Mihai Adam. Un alt drum firesc, fără sinuozităţi. Mihai Adam, juniorul de la Cîmpia Turzii, s-a integrat sufleteşte în echipa Ştiinţei, urcînd pas cu pas scara valorii. Cupa eficacităţii răsplăteşte un şuter care perseverează mereu pe drumul cizelării tehnice. **(În fotografia 2, cei doi «laureaţi», pe stadionul Republicii, în momentul înmînării cupelor, cu citeva clipe înainte de startul victorios al finalei).**

Cupa marilor speranţe, cupa Campioanei republicane de juniori — «cadeţilor» Ştiinţei din Cluj. Acum nouă ani Cupa campionatului republican de juniori a revenit lui Marcu, Felician Mureşan şi celorlalţi membri ai promoţiei. Astăzi e rîndul lui Bretan, al lui Musteţea, al lui Curuţ. Oricum, Clujul continuă o frumoasă tradiţie în creşterea juniorilor. Iar seniorii de astăzi sînt convinşi că premianţii — juniori de pe stadionul Republicii nu vor aştepta nouă ani pentru a regăsi drumul victoriei.

În fotografiile 3—4, două momente de la finala juniorilor: Ştiinţa Cluj— Progresul Bucureşti 2—0. În foto 3: «grămada» bucuriei. Ştiinţa a deschis scorul. În dreapta, căpitanul bucureştenilor, Gerea, încearcă să-şi calmeze coechipierii. În foto 2, campionii juniori fac turul de onoare.

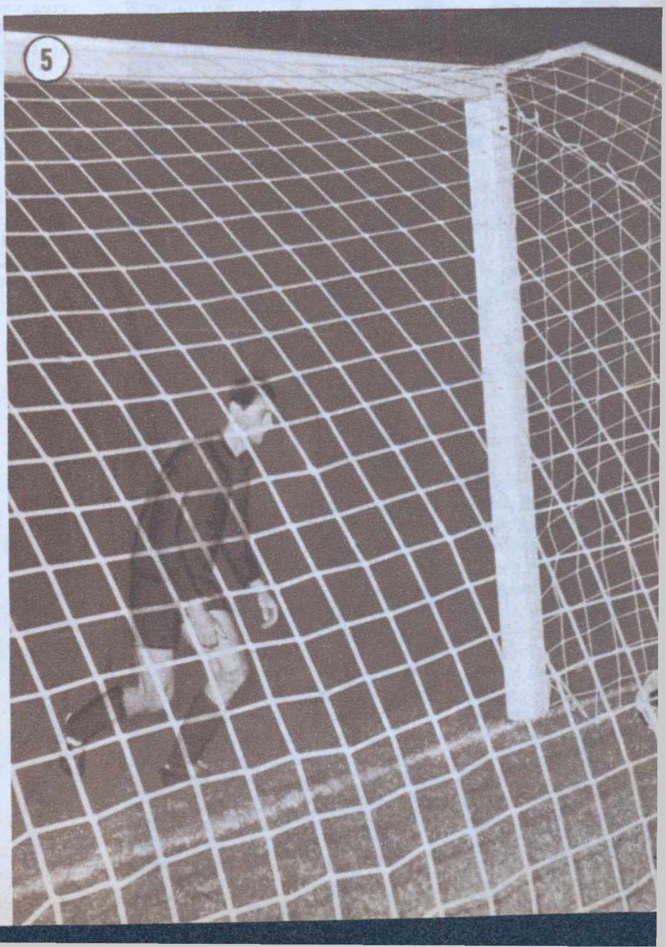
P.S. Pentru albumul cîştigătorilor Cupei (foto 5). Portarul piteştean Niculescu n-a putut opri şutul lui Cîmpeanu, care a deschis scorul.

ALE CLUJENILOR

Adevărata sursă a măiestriei

Cînd crainicul televiziunii a anunţat că din meciul Brazilia—U.R.S.S. (3—0) au mai rămas 9 minute, am avut o strîngere de inimă. «Concertul pentru Pele şi orchestră» se apropia de sfîrşit, după ce captivase cu o forţă extraordinară.

L-am văzut, în sfîrşit, pe Pele! Pînă atunci, mărturisesc, avusesem bănuiala că «legenda Pele» se datorează un pic şi cronicarilor. Dar bănuiala s-a spulberat «dintr-un foc». Astăzi, cînd revăd secvenţele-şcoală ale artistului negru, mă gîndesc la Paganini, cel mai vestit dintre solişti. Paganini a fost acuzat de vrăjitorie. Pele e oricînd susceptibil de aceeaşi acuzaţie.

În fotografie, PELE.

Paganini a avut, se spune, un arcuş mult mai lung decît cel al violoniştilor de astăzi. Fuleul lui Pele pare de asemenea imens în comparaţie cu al celorlalţi, fie chiar şi cu fuleul lui Flavio, cel mai înalt dintre atacanţii brazilieni.

Ca orice mare concert pentru solist şi orchestră, cel de la Moscova a avut două momente culminante: cadenţele, cînd orchestra tace, iar solistul oferă auditorilor sinteze de virtuozitate.

Cele două cadenţe — Pele, adică golurile, au întrunit toate atributele cadenţelor de concert: orchestra braziliană a tăcut, iar partenerii sovietici, deveniţi brusc spectatori, şi-au oprit respiraţia.

Cîteva cuvinte despre orchestră. Instrumentiştii brazilieni pot cînta orice partitură. La nici unul din ei nu ştii care e piciorul de bază. Fiind toţi polivalenţi, ei ştiu să împrumute pînă şi din tehnica altor sporturi. L-am văzut pe Parana «talonînd» realmente balonul din grămezile spontane ale apărătorilor sovietici. L-am văzut pe fundaşul Rildo «pivotînd» ca la baschet în apropierea liniei de corner. L-am văzut pe fiecare brazilian în parte «dublîndu-l» ca o umbră pe omul cu mingea, cu grija şi atenţia unui Aurel Drăgan.

Acesta a fost, în foarte puţine cuvinte, «Concertul pentru Pele şi orchestră».

De unde oare această măiestrie care atinge pragul artei? Explicaţiile care se încearcă sînt multe şi variate. Printre ele, Soarele Braziliei (care scaldă nisipul şi gazonul 12 luni pe an) şi predispoziţia naturală a copiilor Copacabanei. Dar toate acestea sînt completări... incomplete.

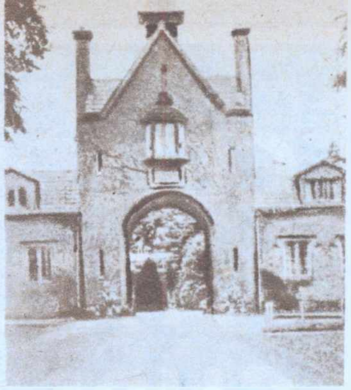
La baza fotbalului simfonic al brazilienilor se află tot secretul lui... Niccolo Paganini. Se povesteşte (vezi «Defăimarea lui Paganini» de Vinogradov) că micul Niccolo avea zilnic dreptul la o farfurie de mîncare. Dar asta — prin edictul tatălui său — numai după împlinirea a 14 ore de studiu.

Sînt convins că orchestra braziliană în frunte cu marele ei Paganini a avut acelaşi regim de muncă în cei 15 ani de ucenicie...

I.C.

8 ZILE IN ANGLIA

DE VORBĂ CU ANTRENORUL FEDERAL NICOLAE PETRESCU

Între 19 şi 26 iunie, antrenorul federal Nicolae Petrescu a participat la un curs de perfecţionare în Anglia, la Lilleshall. Reproducem convorbirea pe care unul din reporterii noştri a avut-o cu N. Petrescu după revenirea acestuia din «patria fotbalului».

Reporter: **Să ne orientăm mai întîi în spaţiu.**

N.P.: Lilleshall, un vechi castel al ducelui de Sutherland, renovat acum o sută şi ceva de ani. 10 km de Newport. Iar Newport — la 250 de kilometri de Londra.

R: **Impresii generale?**

N.P.: Multe. Un fotbal bine organizat şi bine gîndit. Englezii suplinesc lipsa de «explozie» psihofizică a fotbaliştilor lor — adică strălucirea meridionalilor — printr-o temeinică deliberare a fotbalului. Şi o fac cu profunzime. În afară de asta, vreau să menţionez excelenta organizare a instruirii. Copilul de 10—11 ani ştie — în materie de tehnică — cam tot ce ştie un... senior. Absolut toate şcolile medii au antrenori, instructori şi terenuri. În afară de asta, campionatele şcolare se bucură de o popularitate imensă.

R: **Noutăţi?**

N.P.: Pe englezi îi interesează foarte puţin noutăţile. Iată, de pildă, problemele aşezării în teren, care au revoluţionat fotbalul în ultimii ani, nu-i interesează prea mult. În schimb, au izbutit să surprindă fondul problemei, adică noua dinamică a fotbalului, care atrage — în mod firesc — schimbările formale.

Principala cheie a fotbalului englez este, însă, munca. În perioada pregătitoare, care începe în august şi se prelungeşte cam 40—45 de zile, pînă la începerea campionatului, jucătorii englezi lucrează pînă la istovire, de două ori pe zi. Două sau două ore şi jumătate dimineaţa şi tot atîtea după-masă. În timpul campionatului antrenamentele se desfăşoară o singură dată pe zi, dar intensitatea se păstrează.

R: **Cum se desfăşoară antrenamentele?**

N.P.: Nimic fără minge. Pregătirea fizică specială are loc o singură dată pe săptămînă, dar şi atunci majoritatea exerciţiilor nu duc lipsa mingii.

R: **Prin ce se caracterizează jocurile?**

N.P.: Tot prin efort. În cursul unui joc, englezii fac aproximativ 40 de sprinturi lungi de vreo 40 de metri. Jucătorul care se lansează să primească mingea ia un start furios, îşi punctează plecarea printr-un strigăt — de-altfel singurul moment în care se aude o voce pe teren — şi accelerează mereu, pînă la primirea balonului. Un alt amănunt caracteristic este răbdarea cu care englezii manevrează la mijlocul terenului, pentru «măcinarea» apărării adverse. (Un fel de handbal pe semicerc). În momentul în care surprind o fisură, expediază pasa decisivă — de cele mai multe ori lungă — unde se va afla cu necesitate omul care a sprintat cu strigătul acela de junglă. În sfîrşit, un alt aspect de ordin tactic: jucătorul care a pasat, se îndreaptă imediat spre jucătorul — destinatar, astfel încît să-l susţină în acţiunea concepută.

R: **Ceva despre tehnică..**

N.P.: Toţi sînt foarte buni tehnicieni. De pildă, driblingul este un procedeu care nu lipseşte nimănui. Ciudat, însă, englezii nu driblează decît în cazuri absolut extreme. Ei sînt mîndri de faptul că jocul de fotbal, pe care l-au creat, este un joc colectiv şi respectă acest principiu aproape cu rigiditate. Îmi spunea un antrenor englez, coleg de curs, că un jucător care driblează «de amorul artei» îşi ultragiază, de fapt, echipa. I-am replicat, totuşi, că în alte ţări driblingul oferă deseori multe satisfacţii, atît pe planul eficacităţii, cît şi pe cel al spectacolului. Mi-a răspuns cu acelaşi orgoliu britanic: **«Dacă am fi ca ei, nu am fi ca noi»**.

R: **Cum sînt terenurile?**

N.P.: Excepţional întreţinute. Dar ploaia nu se opreşte niciodată. Timp de opt zile nu am văzut soarele, deşi eram în plină vară. Tot colegul meu de curs mi-a spus că **«uneori vara se furişează ca un hoţ, noaptea. În schimbul soarelui, avem atunci prilejul de a vedea o oră stelele».**

R: **Cum se alimentează?**

N.P.: Riguros. Raţii mici, dar de cinci ori pe zi. Consumă mult lapte. La masa de prînz n-am văzut apă. Pur şi simplu nu beau apă. În schimb, ceaşca de cafea cu lapte, chiar la prînz, este obligatorie. Cum, de altfel, este ca şi obligatorie la toate cele cinci mese. De asemenea, pe masă nu există nici pîine. Dar, în legătură cu masa, aş vrea să menţionez disciplina extraordinară a mesei. Antrenori şi jucători trec în linişte cu tava, prin faţa bucătarului, şi apoi se aşează la masă. În opt zile n-am auzit un cuţit sau o furculiţă lovind farfuria.

Şi încă o chestiune britanică. În prima seară, cînd a sunat gongul pentru cină, i-am văzut pe toţi participanţii cursului de la Lilleshall în ţinută de seară. Jucătorii şi antrenorii au venit în sacouri închise şi cu cravata la gît. Antrenorii lor pretind că şi această «pedanterie» — cum o califică «continentalii» — ţine de disciplina fotbalului britanic.

R.:**Impresia generală?**

N.P.: Fotbalul britanic este o industrie perfect organizată, în care se munceşte cu seriozitate, de la copilul începător şi pînă la jucătorul cu faimă mondială. Dacă nu mă înşel, chiar în revista SPORT a apărut relatarea că singura preocupare a antrenorului lui Denis Law este de a-i frîna excesul de zel în muncă.

Reporter

ÎN FOTOGRAFII:

Sus: Intrarea castelului în care s-a desfăşurat cursul de perfecţionare.

Jos: o oră de lecţii practice pe unul din terenurile din Lilleshall.

CALEIDOSCOP de VACANŢĂ

Peiro, pe care l-am văzut la Bucureşti, este singurul jucător european care a cucerit două cupe europene cu două cluburi diferite: «Cupa campionilor» cu Internazionale şi «Cupa Cupelor» cu Atletico Madrid. Şi totuşi, în Italia se zvoneşte că Peiro (împreună cu Jair) vor fi transferaţi la A.S. Roma. Alte zvonuri: Sivori la Bologna sau Fiorentina, Altafini la... Inter.

Ştiaţi că Lev Iaşin, faimosul portar al echipei U.R.S.S., a apărat — potrivit unei statistici oficioase — al 100-lea penalty din cariera sa la 11 octombrie, la Viena, în cursul meciului Austria—U.R.S.S. (1—0)?
Într-adevăr, un record ieşit din comun.

Jesusa Palmer, soţia unui inginer englez, a cîştigat 31 600 lire sterline la un concurs de pronosticuri engleze de fotbal.

● Tînărul atacant paraguaian Juan Carlos Lezcano, care joacă la Elche (Spania), a cerut conducătorilor clubului său să facă o călătorie-fulger pînă acasă, ca să se căsătorească. Autorizaţia nu i-a fost însă, acordată, dat fiind jocurile importante pe care Elche le avea de susţinut. Datorită acestui fapt căsătoria a avut loc prin procură.

Helenio Herrera este împotriva hotărîrii englezilor de a autoriza schimbarea unui jucător rănit într-un joc de campionat. Argument? **«Va fi foarte uşor să simulezi un accident, ca să schimbi un jucător care se află într-o formă slabă».**

Jubileul lui Gento *va fi sărbătorit la* 1 *septembrie. Probabil ca Real Madrid va juca cu Santos.*

Ştiaţi că *Rivera şi Corso, doi dintre cei mai talentaţi jucători italieni, n-au jucat contra Finlandei pentru motivul că sînt lipsiţi de combativitate?*
Aviz amatorilor de... dans fără efort!

Kucera, **marea speranţă a echipei Dukla Praga, care a suferit un grav accident la cap acum un an şi jumătate, într-un joc cu Gornik în C.C.E., a făcut recent un prim antrenament uşor. Se aşteaptă avizul medicilor.**

● *Eusebio şi Americo.* În cursul unui joc Benfica—Porto, Eusebio a fost nevoit să execute o lovitură de 11 m în poarta lui Americo, unul din cei mai buni prieteni ai săi. Eusebio a tras cu inima grea, dar cu piciorul uşor, şi a înscris. *În fotografie*, Eusebio îl consolează pe Americo după executarea «penalty»-ului. În dreapta: Torres.

Patru echipe vor reprezenta R.F. Germană în «Cupa oraşelor tîrguri»: F.C. Koln, Munchen 60 Nurenberg şi Hannovra 96.

În cazul în care Brazilia va cîştiga pentru a treia oară «Cupa Jules Rimet» în 1966, la Londra (intrînd definitiv în posesia ei), ea va oferi Federaţiei Internaţionale de fotbal «Cupa Winston Churchill» pentru ediţia 1970 din Mexic. *În fotografie*: portarul Gilmar sărutînd Cupa Jules Rimet.

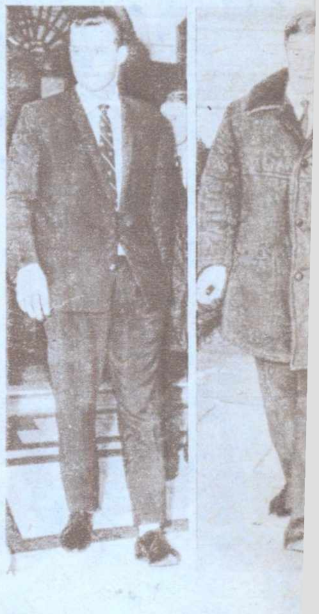

În cursul meciului Portugalia—România de la Lisabona, au fost bătute trei recorduri:
— Eusebio, **care a marcat cele două goluri ale victoriei, a devenit astfel** goalgeter-ul **echipei Portugaliei, cu 14 goluri, depăşindu-i pe Matateu şi Peyroteo, care aveau 13.**
— Coluna a **devenit corecordman al selecţiilor, împreună cu Virgilio (fiecare cîte 39 de selecţii).**
— Acelaşi Coluna **a jucat 36 de meciuri consecutive in echipa naţională. O performanţă greu de egalat — menţionează autorul notei. Se omite, însă, faptul că fostul fundaş al naţionalei noastre, Albu, a îmbrăcat consecutiv 38 de tricouri.**

● **Milorad Milutinovici**, fratele lui Miloş care a jucat recent la noi în ţară, s-a transferat la Chaux-de-Fonds (Elveţia).

«Idrottsbladet» publică un foarte interesant studiu privind proporţia golurilor marcate în campionatele naţionale în ultimii ani:
1. *Irlanda de Nord*: 4,27 goluri pe meci 2. *Elveţia*: 4,07, 3. *Luxemburg*: 3,66, 4. *Scoţia*: 3,60, 5—6. *R.F. Germană* şi *Irlanda*: 3,57, 7—8. *Suedia, Austria*: 3,50, 9. *Olanda*: 3,44, 10. *Anglia*: 3,40, 11—12. *Danemarca*: 3,30, *Portugalia*: 3,32, 13. *Finlanda*: 3,20, 14. *Franţa*: 3,19, 15. *Polonia*: 3, 16. *Cehoslovacia*: 2,96, 17. ROMÂNIA: 2,93, 18. *Ungaria*: 2,90, 19. *Iugoslavia*: 2,89, 20. *Norvegia*: 2,85, 21. *Spania*: 2,74, 22. *Belgia*: 2,67, 23. *Bulgaria*: 2,61, 24. *R.D. Germană*: 2,56, 25. *Grecia*: 2,35, 26. *Italia*: 2,11, 27 *U.R.S.S.*: 1,95, 28. *Turcia*: 1,61.

Doi mari fotbalişti englezi, Tony Kay şi David Layne, **au fost suspendaţi pe viaţă în urma acuzaţiei de «influenţare» a unor rezultate în campionat.** Kay fusese transferat acum doi ani la Everton pentru 60 000 de lire. Layne **era centrul înaintaş al lui** Sheffield Wednesday. În fotografie, **Kay şi Layne, după comunicarea sancţiunilor.**

Di Stefano şi-a prelungit contractul pe încă un an la Espanol.

Herrera **nu se dezminte. Recent, el a declarat unui ziarist portughez**: «Herrera-1935, care a fost un fotbalist mediocru, ar fi putut să fie unul din cei mai buni jucători din lume dacă ar fi fost antrenat de Herrera-1965».

Eusebio **urmează să turneze filmul propriei sale vieţi.**

● *Ecouri dupa finala Inter — Benfica*
— Ziarul «The Sun» din Londra: *«Da, Inter a avut noroc, dar în nouă cazuri din zece, norocul surîde celui mai puternic. Norocul e ceva care trebuie provocat».*
— *Eusebio a ucis un om!* În momentul în care a ratat egalarea pe San Siro, el a provocat moartea unui suporter al Benficăi, Annibal de Almeida, victimă a unui atac de cord.
— La turneul U.E.F.A. de la Lisabona (1961), în atacul Italiei juca Mazzola. În cel al Portugaliei — Simoes.

JIMMY DICKINSON s-a retras din fotbal după o carieră de 22 de ani în cadrul unui singur club — Portsmouth. La Portsmouth, internaţionalul Dickinson a jucat 759 de meciuri de campionat, 50 de cupă şi 60 amicale. Dickinson va continua să lucreze în cadrul clubului.

● **În cursul jocului Liverpool—Everton, portarul lui Everton a fost rănit. În acest moment, o spectatoare însufleţită a escaladat bariera şi a alergat spre poartă, ca să-i redea «idolului» său şapca pe care acesta a pierdut-o în timpul ciocnirii. Vă rog să remarcaţi, însă, că înfocata spectatoare n-a omis să-şi scoată pantofii, ca să nu strice gazonul.**

● LA MECIUL BRAZILIA — BELGIA (5—0), disputat luna trecută la Rio de Janeiro, au asistat 132 196 spectatori. E pentru prima oară că «Diavolii roşii» au jucat în faţa unei asemenea asistenţe.

Pronosticul lui Suarez pentru Londra 66: «Căutaţi echipa învingătoare între următoarele patru: Brazilia, Anglia, Ungaria, Italia.

În ajunul meciului Brazilia — Belgia *peste 2 000 de spectatori s-au deplasat la stadion pentru a urmări antrenamentul belgienilor. Aici însă au rămas stupefiaţi: belgienii s-au antrenat fără minge. În ziua meciului, stupefacţia brazilienilor a scăzut considerabil. Belgienii au pierdut cu 0—5.*

IMPRESII DE LA „EUROPENELE" DE BASCHET

de Stela Rusu
antrenoare

ÎN FOTOGRAFII:

Învingînd în finală echipa Iugoslaviei (58—49), reprezentativa de baschet a Uniunii Sovietice a reuşit să se claseze în fruntea tuturor formaţiilor participante la cea de a XIV-a ediţie a Campionatelor europene de baschet. Iată-i, în fotografia din dreapta, pe sportivii sovietici, campioni ai Europei. De la dreapta la stînga: G. Volnov, A. Alaciacian, V. Hrînin, E. Sakandelidze, A. Travin, N. Baglai, M. Paulauskas, E. Lipso, A. Shiereli, N. Suşak, A. Petrov şi V. Eglitis.

În imaginea de sus Novacek în luptă pentru minge cu Volnov (fază din meciul U.R.S.S. — România 62—60).

Ultima ediţie a Campionatelor europene, care s-a disputat recent la Moscova, a constituit un bun prilej pentru confruntarea primelor 16 echipe de pe continent. Dat fiind că am avut ocazia să asist la desfăşurarea acestei mari dispute, voi încerca să împărtăşesc cititorilor revistei SPORT cîteva impresii.

Clasamentul, cea mai discutată şi uneori cea mai dureroasă problemă pentru cei de la locul doi în jos, a încercat să stabilească o ierarhie a valorilor, dar împrejurările de desfăşurare a competiţiei l-au împiedicat, ca mai întotdeauna, să o facă perfect.

În aprecierea valorilor, însă, nu interesează numai ierarhia, ci şi nivelul ei.

Lipsa de formă a unor echipe (U.R.S.S., IUGOSLAVIA, SPANIA), lotul incomplet al altora (FRANŢA, R.D.G.), tinereţea pronunţată (FINLANDA, FRANŢA, BULGARIA) sau lotul complet schimbat (UNGARIA) au făcut ca în ansamblu nivelul campionatului să nu fie prea ridicat. Comportarea echipelor, însă, cu aceste caracteristici chiar, a prilejuit dispute şi concluzii interesante pe parcursul întrecerilor.

Caracteristicile jocului fiecărei echipe — ca stil şi concepţie — au fost determinate, cum este şi normal, de calităţile specifice şi de posibilităţile jucătorilor respectivi.

ECHIPA U.R.S.S., ai cărei jucători au aceleaşi remarcabile calităţi fizice multilaterale, nu s-a resimţit prea mult de pe urma lipsei lui Krumiņş (2,18 m, retras din sport — 35 de ani), ceilalţi jucători înalţi (Petrov 2,09 şi Lipso) căpătînd în ultimul timp multă siguranţă sub coş, ajutaţi fiind şi de alţi trei jucători înalţi, recent promovaţi — Eglitis 2,09, Sujac 2,06 şi Siereli 2,01. Iar cei doi jucători de cîmp nou promovaţi din reprezentativa de juniori — Paulauskas (chiar în prima formaţie) şi Sakandelitze — au de asemenea calităţi fizice cu totul ieşite din comun. Astfel, jocul echipei păstrează aproape aceleaşi caracteristici: în apărare cu tendinţe agresive (singura echipă), luptă acerbă la panou, contraatacul în forţă. Totodată, siguranţa şi tehnica perfecţionată a vechilor maeştri Volnov, Travin şi Lipso au adus un mare ajutor echipei. Aceştia din urmă, fără să facă jocuri strălucite, au dat întotdeauna atît cît era necesar să învingă.

În opoziţie, JUCĂTORII IUGOSLAVI, mai limitaţi ca pregătire multilaterală, dar cu o specializare pe posturi caracteristică, au pornit şi au parcurs campionatul cu şanse egale pentru primul loc. Lui Koraci (tot coşgeter al campionatului) nu a putut nimeni să-i «vină de hac» pînă la arbitrul Oppenheim, care, în meciul cu U.R.S.S., a reuşit să-l anihileze (pe tuşă) mai bine de o repriză. Daneu şi Djurici — la fel de utili. Petricievici, mai greoi parcă, nu a împiedicat însă un joc deschis, cu multe contraatacuri, cu multă eficacitate. Cu toate acestea, ca şi în campionatul trecut de la Wroclav, echipa iugoslavă a lăsat impresia că nu a arătat tot ce poate. Atunci — din lipsă de formă (după mondiale), acum — dintr-o lipsă de tenacitate care nu-i este caracteristică.

POLONEZII au muncit mult pentru a confirma valoarea arătată în ediţia precedentă, disputată la ei acasă, unde s-au clasat pe locul II. Polonezii au un lot destul de omogen ca vîrstă, valoare şi înălţime, fără nici un jucător de o înălţime prea mare (Likso 2,00 şi Piscun 1,99 — cei mai înalţi) şi-au asigurat una din cele mai bune urmăriri la panou din întregul campionat, prin efectuarea organizată şi bine antrenată a recuperărilor. Jucătorii înalţi fiind şi îndemînatici, jocul are multă cursivitate.

Dacă 3 din primele 4 locuri s-au conturat destul de uşor după cîteva etape şi au confirmat prevederile, reeditînd aproape configuraţia campionatului trecut, pentru ultimul a fost necesară o luptă strînsă — în seria I — între patru echipe: Israel, Italia, Finlanda şi România.

ITALIA, faţă de campionatele trecute, a făcut un salt deosebit, de la locul 12 la locul 4. Echipa italiană, cu un joc pe măsura temperamentului său înfocat, a cîştigat mult în execuţie tehnică şi siguranţă (numai trei jucători noi) şi a avut o comportare egală pe parcursul campionatului.

BULGARIA a reuşit una din performanţele campionatului. Cu o echipă foarte tînără (locul 12 în ordinea mediei de vîrstă, faţă de locul 3 în campionatul trecut) din care numai patru jucători au participat la «europenele» trecute, echipa bulgară a reuşit să se menţină pe acelaşi loc 5. Ceea ce vechea echipă, masivă şi greoaie cum era, cîştigase atunci numai prin rutină, noua echipă a reuşit printr-un joc modern, în viteză, eficace. Conduşi bine de veteranii Athanasov şi Panov, impulsionaţi de verva lui Dimov, care are ceva mai multă experienţă, tinerii Pandov, Ilcev, Raicev s-au comportat foarte bine, dînd dovadă şi de o mare combativitate.

ISRAELUL, în finală ca şi în serii, a luptat cu tenacitate pentru a obţine acest valoros loc 6. Pivotul lor — Kohen Mincz — de o personalitate remarcabilă în joc şi cu un bogat şi variat bagaj de execuţii tehnice sub panou, a fost motorul echipei şi comportarea lui a determinat de cele mai multe ori rezultatele.

CEHOSLOVACII, cu același joc sobru și cu o mare parte din vechea echipă, au reușit și ei un salt de 3 locuri. Cei mai buni: Konvitchka și Zidek.

GRECIA, care s-a calificat abia anul trecut pentru «europene», a reușit de asemenea o performanță bună, clasîndu-se în primele 8 locuri. Jocurile mai ușoare din seria a doua i-au avantajat promovarea, dar aceasta nu scade cu nimic din meritul echipei care, foarte tînără, a luptat de la egal la egal cu adversari redutabili ca vîrstă și experiență. De remarcat Americanos, unul din coșgeterii campionatului, și pivotul Trontzos, de 2,15, care, cu calitățile și tehnica unui jucător de cîmp, are o dezinvoltură cu totul aparte. (De altfel, aceste calități au putut fi întrevăzute și la București).

O altă performeră a campionatului este **FRANȚA**. Cu cea mai tînără echipă (medie — cca. 22 de ani), cu numai 3 jucători din campionatul european trecut, dintre care doi avuseseră atunci 17 și 18 ani, fără trei dintre jucătorii cei mai utili, rămași acasă pentru examene, francezii au urcat de la locul 13 la locul 9. Tactul și priceperea cu care singurul veteran (Degros, 26 de ani) a condus, a stimulat și a temperat elanul și ambiția tinerilor săi coechipieri au fost remarcabile. O foarte bună mînuire a mingii a permis francezilor un joc curajos. Cei mai buni: Gilles, Degros, Bonato.

Acum urmează echipele care nu și-au realizat speranțele. Unele, foarte tinere, ca **SUEDIA** și **R.F.G.**, care abia anul trecut au promovat în campionatele europene. **FINLANDA**, o echipă dificilă pentru toți adversarii, a cîștigat acum doar două locuri, remarcîndu-se printr-o deosebită disciplină tactică. Tinerețea jucătorilor o fac de temut pentru campionatul viitor, care se va disputa la Helsinki.

Din pacate, în această categorie — a formațiilor nerealizate — intră și echipa **ROMÂNIEI**, clasată la Wroclav pe locul 11. Inițial, prin componența echipei, prin forma arătată și valoarea jocului, ea a fost apreciată de majoritatea cunoscătorilor prezenți drept una dintre primele candidate la un loc în prima serie de patru. În orice caz, trebuia să fim cel puțin în primele opt locuri. Cîteva împrejurări nefavorabile (seria mai grea, unele arbitraje), ca și lipsa de tenacitate și rezistență morală, datorate în parte și lipsei de experiență internațională (comparativ cu principalele concurente) ne-au «aruncat» pe un loc cu totul necorespunzător valorii reale (13). Dintre jucători, Albu și Nosievici (cel mai constant în jocuri) au figurat mereu pe lista primilor 10 ca eficacitate și procentaj.

A doua surpriză negativă a fost **SPANIA**, deținătoarea Cupei campionilor europeni prin Real Madrid, care era reprezentat prin 5 jucători. Spaniolii au făcut cîteva reprize frumoase, în stilul vechi, strălucitor prin tehnică, viteză, finețe, coș, cu Rodriguez — eficace, dar probabil obișnuiți cu jucătorii de culoare care acum nu au avut drept de joc, ei nu s-au regăsit.

ECHIPA R.D. GERMANE, cu aproape același lot de acum doi ani, atunci foarte tînără, a căzut de la locul 6 la 10. Prin tinerețea componenților, prin disciplina de joc și elanul în luptă, echipa promitea o creștere, nu o scădere. Este adevărat că i-au lipsit doi jucători de bază, accidentați.

Participarea **UNGARIEI** a fost cu totul nesemnificativă. Salt înapoi de la locul 4 la 15, nejustificat prin întinerirea echipei care a fost doar schimbată.

CÎTEVA DATE CIFRICE:

Clasamentul în ordinea mediei de vîrstă aproape coincide cu cel stabilit în campionat, dar cel al mediei de înălțime nu urmează aceiași linie.

CLASAMENTUL	MEDIA VÎRSTEI (12 jucători)	MEDIA ÎNĂLȚIMII
1. U.R.S.S.	Iugoslavia 314 ani	R.D.G. 193,9
2. Iugoslavia	U.R.S.S. și România 313	Iugoslavia 193,3
3. Polonia	Polonia 305	Cehoslovacia 193,2
4. Italia	Italia 300	Ungaria 193
5. Bulgaria	Israel 298	Polonia 191,6
6. Israel	Ungaria 291	Italia 191,6
7 Cehoslovacia	Cehoslovacia și R.D.G. 286	U.R.S.S. 191,5
8. Grecia	Spania 285	Suedia 191
9. Franta	R.F.G. 284	Franța 190,8
0. R.D. Germană	Grecia 279	Grecia 190,4
11. Spania	Suedia 274	România 189,9
12. Finlanda	Bulgaria 272	Israel 189,5
13. România	Finlanda 262	Finlanda 189,2
14. R.F. Germană	Franța 256	Spania 188,3
15. Ungaria		Bulgaria 188
16. Suedia		R.F. Germană 187,6

— Cei mai înalți 12 jucători au avut între 2,15 (Trontzos), 2,14 (Stahl) și 2,04. Alți 19 — între 2,02 și 2,00.

— Cei mai scunzi: Starkman (Israel, 1,70) și Alaciacian (U.R.S.S., 1,74).

— Media vîrstei jucătorilor a fost cu 124 ani mai mică decît la Wroclav.

Cei mai tineri jucători: Karel Lars (17 ani, Finlanda), 5 jucători de 18 ani (Pandov a figurat și printre coșgeteri). Dintre jucătorii de 19 ani s-au remarcat Bonato (Franța), Reinholt și Immonen (Finlanda), iar dintre jucătorii de 20 de ani s-au și impus cîteva personalități: Paulauskas și Sakandelitze, Gilles, Massini.

ÎN LOC DE CONCLUZII:

Experiența de concurs și maturitatea sînt absolut necesare pentru o competiție de acest fel.

Tehnica individuală primează, ajutată fiind de calități fizice specifice și orientată spre rezolvări tactice simple, în care specializarea pe posturi și acțiuni dă maximum de eficacitate.

Datorită acestui fapt, media înălțimii contează mai puțin decît aportul a 1–2–3 jucători înalți bine specializați, iar rezolvarea unei probleme esențiale pentru succesul unei echipe în baschet — lupta la panouri — se rezolvă din ce în ce mai bine prin soluții tactice chiar de către jucători nu foarte înalți. De aceea, de multe ori, în atac, pivoții sînt obligați să știe să acționeze și ceva mai departe de coș.

Posibilitățile echipelor din concurs au tendința de echilibrare (nivelare) la un număr mai mare de formații scorurile fiind — în majoritatea cazurilor — foarte strînse. De aceea, pînă la urmă, rezultatele se obțin nu numai printr-o bună orientare sau execuție, ci și prin ansamblul mijloacelor folosite în completarea pregătirii, sub toate aspectele, pînă în cele mai mici amănunte de finisare — chiar organizatorice. Numai astfel se poate realiza pe deplin potențialul unei echipe într-o competiție de o asemenea amploare.

Antrenorul SEBASTIAN MIHĂILESCU prezintă

NOUL LOT DE VOLEI AL ROMÂNIEI

Deci, noutăţi in voleiul nostru masculin! Noutăţi impuse de prestigiul voleiului românesc, de aspiraţiile noastre logice la medalia de aur a Jocurilor Olimpice din Mexic. Veteranii «gabaritului» valoric mondial — **Horaţiu Nicolau, Davila Plocon, Gheorghe Ferariu** — nu mai fac parte din actualul lot naţional de perspectivă. Este o noutate surprinzătoare, dar nu trebuie uitat că drumul spre ţeluri mari începe de multe ori cu sacrificii.

Şi, acum, primii paşi spre Mexico. Antrenorul principal **Sebastian Mihăilescu** (ajutat de **Nicolae Tărchilă**-Steaua şi **Florin Balaiş**-Ştiinţa Galaţi) vă prezintă, dragi cititori, noul lot masculin de volei al României. In fotografia 1, sus, de la stinga spre dreapta: **Iuliu Szöcs** (27 de ani, 1,88 m înălţime, 25 de jocuri internaţionale), **Wiliam Schreiber** (23, 1,88 m, 38), **Mihai Grigorovici** (28, 1,86 m, 94), **Aurel Drăgan** (căpitan secund, 27, 1,80 m, 132), **Nicolae Bărbuţă** (28, 1,88 m, 69), **Mihai Coste** (26, 1,86 m, 51), **Dorin Poroşnicu** (23, 1,86 m, 25). Jos, aceeaşi ordine: **Gabriel Udişteanu** (20, 1,91 m, 18), **Mihai Tirlici** (22, 1,85 m, 15), **Gelu Smerecinschi** (20, 1,88 m, 13), **Marius Iorga** (24, 1,84 m, 18), **Viorel Ozun** (22, 1,84 m, 13), **Gheorghe Stoian** (21, 1,81 m, 13). Din fotografie lipsesc: **Eduard Derzsi** (căpitan, 28, 1,94 m, 149), **Iuliu Bartha** (20, 1,86 m, 18), **Ion Papugiu** (24, 1,84 m, 20), **Radu Costinescu** (20, 1,98 m, 20), **Doru Rednic** (22, 1,85 m, 18).

Cifrele din paranteze ne dau o imagine a lotului, in ceea ce priveşte potenţialul şi perspectivele sale de viitor. Astfel, mediile de vîrstă (23), de înălţime (1,86 m), de jocuri internaţionale (41), caracterul larg al recrutării (Bucureşti — **Rapid, Steaua, Dinamo;** Galaţi — **Ştiinţa;** Braşov — **Tractorul;** Cluj — **Ştiinţa;** Timişoara — **Ştiinţa)** indică faptul că voleiului nostru masculin i-au fost larg deschise porţile spre o certă şi autoritară afirmare în lupta pentru intiietatea olimpică şi mondială. Antrenorul principal Sebastian Mihăilescu (Dinamo) ne-a declarat că actualul lot va putea asigura României o echipă robustă pentru viitoarele mari competiţii internaţionale, o echipă care să-şi bazeze jocul pe o concepţie modernă, în stare să îmbine forţa cu subtilitatea. Cu alte cuvinte, este vorba de pregătirea unei echipe alcătuite din jucători compleţi, eficaci în orice parte a terenului şi în orice situaţie, combativi şi plini de fantezie de la prima şi pînă la ultima secundă a meciului. Aceste trăsături au constituit caracteristicile voleiului nostru masculin şi pină în prezent, dar au fost lipsite de continuitate, iar în situaţii decisive, ca de pildă la Jocurile Olimpice de la Tokio, s-au afirmat palid.

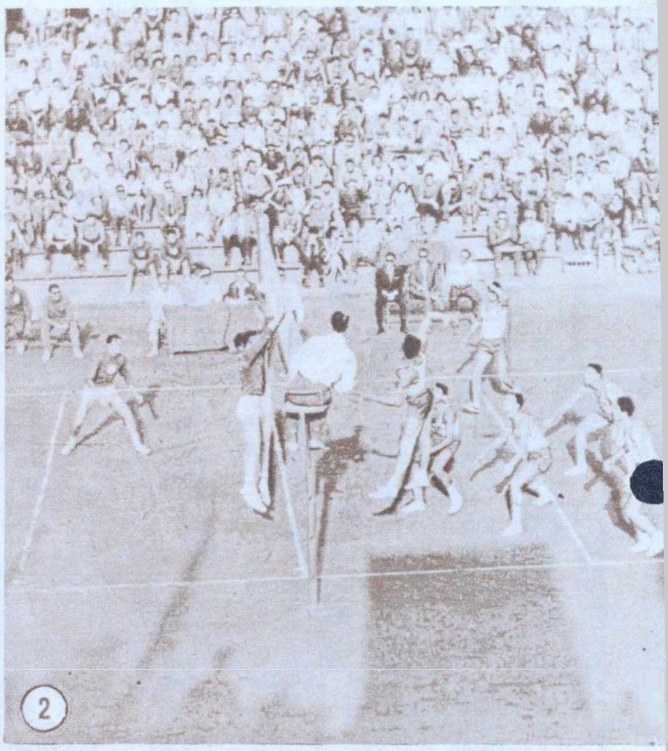
Drumul marilor acumulări valorice continuă cu un lot intinerit, de perspectivă. Urăm colectivului de antrenori, condus de Sebastian Mihăilescu, precum şi voleibaliştilor să-şi pună toată puterea lor de muncă, talentul lor, în slujba vechiului deziderat: voleiului românesc — medalie de aur!

H.C.

În celelalte fotografii:

2. Aspect de la meciul echipelor reprezentative ale României (dreapta) şi Franţei.

3. Instantaneu... estival. Voleibaliştii români işi completează pregătirea fizică şi prin ore de nataţie. Iată-i luînd un start în apa Snagovului. Starter: antrenorul Sebastian Mihăilescu.

DE LA CORESPONDENȚII NOȘTRI

Pasiune

A iubit voleiul încă de pe băncile școlii. Dar i-a plăcut și atletismul, canotajul și baschetul. Voleiul însă a rămas și acum o pasiune nestinsă. Deși nu mai joacă de cîțiva ani, gravorul Toma Tomescu de la Combinatul poligrafic «Casa Scînteii» nu s-a îndepărtat de fileu. În anul 1963 a urmat școala de arbitri și de atunci continuă să conducă cu competență partide din campionatele de raion, oraș și chiar categoria I. În fotografie, arbitrul Toma Tomescu într-una din pauzele unui meci.

N. TOKACEK
— București —

Prietenul rugbiștilor ieșeni

Rugbiștii de la C.S.M.S. Iași se bucură de o frumoasă carte de vizită în întrecerea echipelor noastre din prima categorie. În clasamentul anului trecut ei au fost în fruntea echipelor provinciale. În rîndurile de față ne-am propus să vă facem cunoștință cu unul dintre ctitorii rugbiului ieșean: inginerul Eugen Popa (în fotografie). Este șef de lucrări la Institutul Politehnic din Iași. Studenții îl apreciază pentru cunoștințele sale profesio-

nale, iar sportivii, și în special rugbiștii, îl iubesc pentru pasiunea cu care, în calitate de președinte, conduce secția de rugbi a C.S.M.S.-ului.

Puțini sînt ieșenii îndrăgostiți de balonul oval care să nu-l cunoască pe activistul voluntar Eugen Popa. Se spune că la Iași, în ultimii zece ani, nimic în legătură cu rugbiul «nu mișcă» fără știrea inginerului Eugen Popa. Și e bine așa. Dovadă, rezultatele.

Priceput și pasionat organizator, Eugen Popa se poate mîndri cu o prețioasă contribuție la dezvoltarea rugbiului ieșean.

S. POPESCU
— Iași —

NOUA ORIENTARE...

...a echipei de rugbi Știința Petroșani, ca de altfel a majorității formațiilor noastre de primă categorie, este practicarea unui joc deschis, la mînă. Încercarea, timidă la început, s-a conturat în ultimele etape ale turului cînd echipa a obținut cîteva rezultate care confirmă posibilitățile studenților în practicarea acestui stil de joc. (Exemplu: Știința Petroșani—Știința Timișoara 18—0).

Imaginea alăturată reprezintă un instantaneu de la meciul cu Grivița Roșie — terminat cu un merituos rezultat de egalitate (0—0) — în care Reuș (Știința) își deschide propria linie de treisferturi după o grămadă spontană.

AUREL DULA
— Petroșani —

TEMERITATE TURISTICĂ

Din Predeal, Brașov și împrejurimi, excursioniștii pot ajunge pe vîrful Piatra Mare (1840 m) străbătînd una din cele 13 poteci. Dintre acestea, două sînt foarte căutate: cele care trec pe la cascadele «Șapte scări» și «Tamina». Totuși, unii turiști preferă drumurile mai puțin umblate. Iată în fotografie un temerar excursionist care, pornind spre vîrf de la cabana Dîmbul Morii, va trece printre stînci abrupte, va traversa prăpăstii adînci pe «poduri» naturale. Avantajul acestui traseu? Satisfacția oferită de priveliști minunate mai puțin văzute și sosirea la destinație cu 1—2 ore înaintea celor care au ales una dintre cele 13 poteci care duc spre vîrf.

VICTOR SECĂREANU
— Brașov —

PUTEREA OBIȘNUINȚEI

— Singurică, singurică?!...

Desen de **CONSTANTIN CIOSU**
— Bacău —

POȘTA REDACȚIEI

FILIP VULPANOVICI — Stana. Milon din Cretona, despre care ne întrebați, a fost cel mai celebru atlet al antichității. S-a distins în special la lupte, cîștigînd de șase ori cununa din ramuri de măslin la J.O. (în anul 540 și apoi, la rînd, din 532 pînă în 516 î.e.n.). Iată cîteva «isprăvi» ale lui Milon, intrate aproape în legendă, care vorbesc despre fantastica sa forță. Într-o zi de întreceri a parcurs stadionul, de-a lungul, cu o juncă de patru ani pe umeri, pe care a ucis-o cu o singură lovitură de pumn. Și-a ridicat singur pe soclu propria-i statuie, pregătită în onoarea sa. Pofta de mîncare îi era în raport cu forța. La o masă obișnuită se spune că mînca 4 kg de carne, tot atîta pîine și bea 4 litri de vin. Dacă ținem seama de cele ce se povestesc despre el, nu-i de mirare că și în zilele noastre poate fi socotit ca unul dintre cei mai puternici oameni (dacă nu chiar cel mai puternic) din toate timpurile.

DUMITRU STOIANOV — Timișoara. 1) Fotbaliștii de la Știința Timișoara nu au cîștigat nici un meci la Ploiești în compania Petrolului. Poate în viitorul campionat vă vor face această plăcere... 2) În turneul final al campionatului republican de box de anul trecut, Iosif Mihalic a boxat cu Ștefan Popoacă chiar în prima gală și l-a învins la puncte. Titlul a fost cucerit însă de Ion Dinu. Cînd doi se ceartă... 3) Nici unul dintre actualii campioni mondiali de box nu s-au întîlnit, bineînțeles pe vremea cînd erau amatori, cu pugiliști din țara noastră. Doar fostul campion la toate categoriile, Floyd Patterson s-a întîlnit cu Vasile Tiță, la J.O. de la Helsinki.

ANETA GĂBUNEA — Brăila. Bănuind că nu este vorba de un abonament la revista noastră ci la ziarul Sportul popular am transmis scrisoarea dv. administrației respective.

CONSTANTIN GHEȚIU — București. Cartea de care vă interesați va apare, în editura U.C.F.S., chiar la sfîrșitul acestei luni și va avea titlul: «Fotbal la poalele Cordilierilor». Autor: Constantin Teașcă.

HORIA PANAITOPOL — București. Mai îngrijit și mai simplu lucrate, două dintre caricaturile trimise ar fi avut șanse de publicare. Ori cum, față de cele din trecut înregistrăm un evident progres pentru care vă felicităm. În privința echipei Rapid, nici o grijă. Chiar dacă nu a reușit nici de această dată să cîștige campionatul, va fi prezentată în revistă alături de celelalte formații din categoria A.

ION SCUTARU — Săcăulesti. 1) Costică Toma, fostul portar al echipei Steaua, a abandonat activitatea competițională. Actualmente este antrenor la Farul Constanța. 2) În prezent cel mai bun fotbalist din lume este considerat brazilianul Pele. Noi apreciem că la ora actuală cel mai bun jucător din țara noastră este dinamovistul Ion Pîrcălab. Nu ne îndoim însă de faptul că mai există și multe alte păreri diferite...

UN GRUP DE CITITORI — Timișoara. Aveți dreptate, dar noi nu putem influența cu nimic calitatea transmisiilor sportive de la radio și televiziune. Puteți adresa observațiile dv. critice direct secției de sport a Radioteleviziunii.

JEAN UDRIȘTEANU — Pitești. Articolul dv. ne-a sosit prea tîrziu pentru a mai putea fi publicat. L-am îndreptat către ziarul Sportul popular.

MAGAZIN sportiv

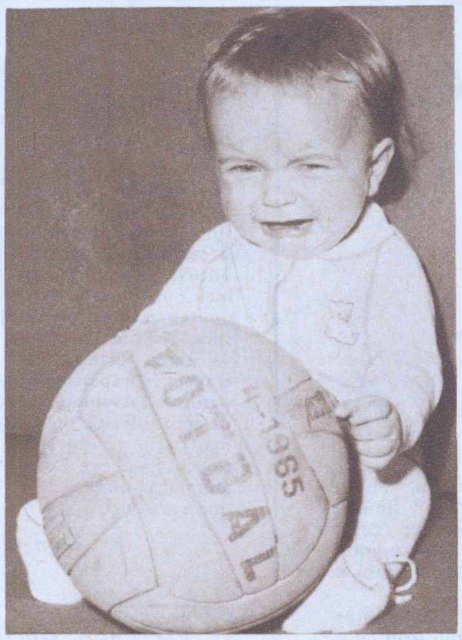

O SALTEA SUI-GENERIS

Campionul mondial Ion Cernea a hotărît să părăsească «salteaua» şi să se dedice antrenoratului. Dar, după cum se vede în imagine, el nu a părăsit-o definitiv. Uneori, în clipele de aducere aminte, maestrul emerit al sportului, aşezat pe salteaua din mătase japoneză, una din numeroasele-i «suveniruri» din călătoriile... sportive pe meridianele globului, îşi priveşte «colierele» de bronz, de argint şi de aur. Oare, cine va prelua ştafeta faimei sale? Antrenorul Ion Cernea ne-a promis să nu ne lase să aşteptăm prea mult răspunsul!

NU VREAU SĂ FIU... PORTAR!

«Lacrimogenul» din fotografie este cel mai... tînăr suporter al Siderurgistului. Îl cheamă Gabriel şi s-a născut în noaptea ultimului revelion. În ziua în care «fotbalul gălăţean» a repromovat în categoria A, tatăl — Cristian Stătescu, golgeterul Siderurgistului — i-a făcut băiatului un cadou: o minge de fotbal. Gabriel, la primul contact cu acest obiect... electrizant a început să plîngă. Tatăl rîdea şi-i promitea: «Gabi, n-o să fii... goalkeeper, ci goalgeter! Rîzi, fiule!».

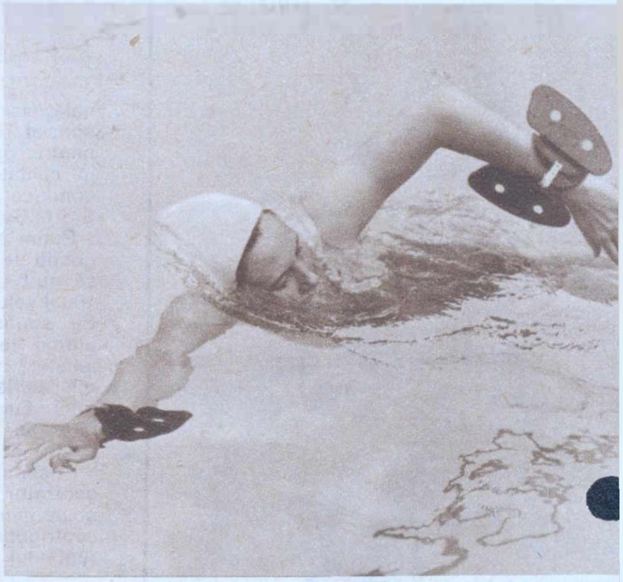

CLUBUL SPORTIV... DALIDA!

Nu! Nu este o glumă. Este numele unei asociaţii sportive. Lucrul acesta poate fi confirmat şi de imaginea de faţă în care apreciata cîntăreaţă este încadrată de doi fotbalişti purtînd pe tricouri inscripţia C.S. Dalida.

Care este explicaţia? E simplă: interpreta franceză de muzică uşoară — pe adevăratul ei nume Jolanda Gigliatti — e de origine italiană, fiind născută acum 31 de ani în orăşelul Serrastretta (Calabria). Cu prilejul unei vizite făcute în localitatea natală, clubul local de fotbal s-a rebotezat în cinstea renumitei sale concetăţene...

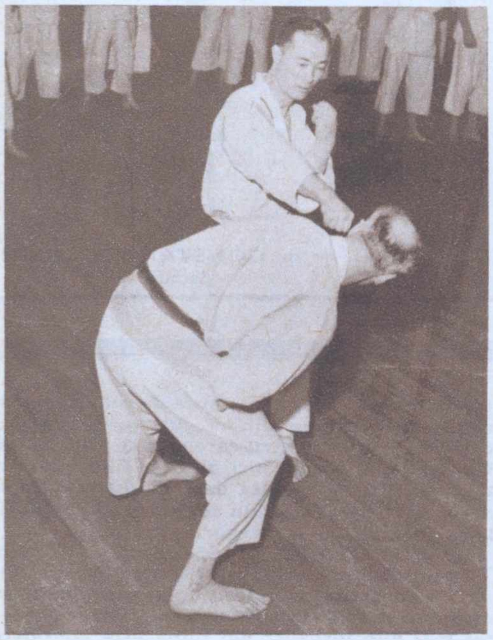
ARIPIOARELE DE PLASTIC

Dorinţa de a înota cît mai repede, i-a dat înotătoarei engleze Anita Lonsborough ideea de a-şi adapta la mîini două aripioare de plastic. Această «inovaţie» — bineînţeles neadmisă în nici un concurs — o ajută la sporirea vitezei de înaintare în apă cu cel puţin 25%.

Iat-o pe Anita demonstrînd eficacitatea ingenioasei sale invenţii.

LOVITURA LUI CLAY

Se pare că stilul de box al lui Cassius Clay a stîrnit un interes deosebit şi printre iubitorii sportului cu mănuşi din Japonia.

Iată-l în fotografia alăturată pe profesorul Tatsuch Suzuki, de la Universitatea din Tokio, demonstrînd în compania artistului Robert Wignall, care în tinereţe a fost un bun luptător, felul în care Cassius Clay execută lovitura sa de graţie.

— Permiteţi să mai trag o manşă?...

Desen de **FL. LAZĂR**

Dejun pe aeroport

Unul dintre sportivii cu cea mai bună formă în acest început de sezon atletic este, fără îndoială, francezul Michel Jazy. Într-un timp relativ scurt, el a stabilit două recorduri europene: pe 5 000 m (13:27,6) şi pe 3 mile (13 : 04,8) şi un record mondial pe o milă (3 : 53,6). Desele sale concursuri în străinătate l-au ţinut cîtva timp departe de casă. Iată-l în fotografie pe aeroportul Le Bourget. Reintors de la Helsinki, în aşteptarea avionului care îl va duce la un nou concurs atletic la Berna, Jazy dejunează în restaurantul aeroportului, împreună cu soţia sa Irène.

ÎNCURAJAREA LOGODNICEI

La Paris a avut loc cea de a XIX-a ediție a Campionatelor mondiale de scrimă. Cu o comportare excelentă în turneul final, francezul Jean Claude Magnan a reușit să ciștige titlul suprem la floretă. Medalia de argint a revenit compatriotului său Revenu. În fotografie, campionul mondial Jean Claude Magnan, înaintea finalei, primind încurajările drăguței domnișoare Maryvonne Mallenec, logodnica sa.

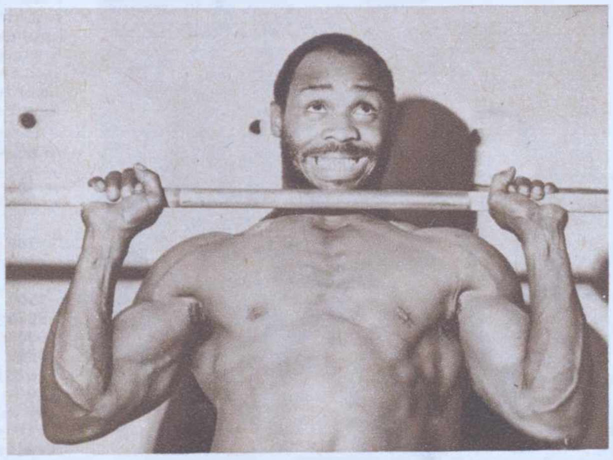

A TRECUT OCEANUL...

Skateboard-ul, noua distracție a tineretului american, a trecut oceanul, poposind pe pămînt britanic. Skateboard-ul — în traducere literală, scîndură cu patine — are două perechi de rotile, astfel aplicate pe scîndura-suport încît permit celui care le folosește mișcări și inclinații dintre cele mai variate. Că așa stau lucrurile se vede din imaginea de față, care ne-o prezintă pe tînăra actriță Pauline Collins folosind Skateboard-ul.

STRĂLUCITA REVANȘĂ

Medaliat doar cu argint la Olimpiada de la Tokio, halterofilul englez Louis Martin s-a revanșat cu brio la campionatele europene de la Sofia. El a dobîndit medalia de aur la categoria semigrea cu o performanță de 485 kg la cele trei stiluri.

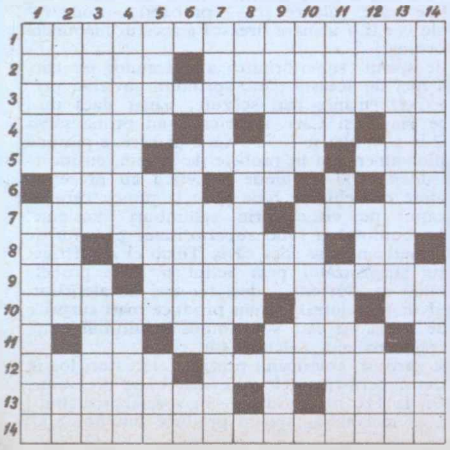
CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

D-ale arbitrilor

ORIZONTAL: 1) Una din calitățile deciziei arbitrului. 2) Penalitate just acordată — Primul examen al arbitrului. 3) Calitatea primordială a arbitrului. 4) Misterul... arbitrului — Prefix — Și. 5) Conțin artisticul — Mai presus de orice — Alternanță. 6) Descoperit — Invitație — Indică arbitrului începutul și sfîrșitul meciului. 7) Bine cumpănit de arbitru (fig.) — Verbul arbitrului... care trece cu vederea. 8) Durata campionatului — Un arbitru din Iran — Literă slavonă. 9) Vibrat in două — Curmă răul din rădăcină, precum fluierul pe teren (pl.). 10) Deseori semnalați in ofsaid — Tur și retur — Prepoziție latină. 11) În peluză — Poftim — Sîrmă electrică (pl.). 12) Arbitri de aceeași valoare — Cînd arbitrul scapă din vedere (fem.). 13) Meci amînat — Club spaniol celebru. 14) Arbitri cu ecuson.

VERTICAL: 1) Verbul arbitrului care nemulțumește galeria — Metaforă... cu fluier pentru arbitri. 2) Spiritul larg de orientare al unor arbitri (fig.) — Arbitraj in centru, pe o aripă, în diagonală etc. 3) Legătură intre arbitru și echipă — Povară. 4) Stațiune balneo-climaterică pe Valea Oltului — Erudite. 5) A povesti — Acoperă terenul — Încă o dată. 6) Arbitri neutri prin excelență — Bine! 7) Există și una sportivă ce se impune și jucătorilor și arbitrilor — Completul de judecată al colegiului de arbitri. 8) Începutul serii! — Cultivați. 9) Alt verb al arbitrului care trece cu vederea — După fault — Spătoși (fig.). 10) Arbitru! Stă aproape de ea — Jucător ce dă adesea de lucru arbitrului. 11) Bine băuți — Cum încep felicitările — Regulamentul de inlocuire al jucătorilor, așa cum este aplicat (numai in țară). 12) Echipă din Arad... altădată — Curgător — Tatăl fondatorului Albei Longa. 13) Bibliografie sportivă — Organ vegetativ al plantelor inferioare. 14) Figura acră, neinduplecată a unor arbitri (fig.) — Superlativul unor arbitri.

IONEL SĂNDULESCU
— București —

A SPUS ADIO ATLETISMULUI

Deși in virstă de numai 33 ani, cunoscutul atlet din R.D. Germană Manfred Preussger a hotărit să se despartă de... prăjină și de pista de elan. Spicuim citeva date din impresionantul palmares al lui Preussger: de 7 ori campion al R.D.G.; în 1958 — locul II la «Europene»; cel mai bun rezultat — 5,15 m, în 1964, fost record al Europei.

Nu e vorba insă de o despărțire de sport. Ca asistent universitar la Institutul de cultură fizică din Leipzig, el va incerca, in continuare, să contribuie la creșterea măiestriei a sute și sute de studenți, din rindurile cărora va apare, poate, un nou... Manfred Preussger.

În aceste zile, Manfred Preussger este oaspetele țării noastre, spre a impărtăși tinerilor prăjiniști din vasta sa experiență.

Un as în devenire

La Crystal Palace (Londra) s-a organizat recent o cursă de automobile... cu pedale, dotată cu Marele Premiu al juniorilor. După cum reiese chiar din denumirea trofeului, cursa a fost disputată de către cei... nu prea mari, în număr de 11.

«Marele Premiu», constînd dintr-o mașină de curse cu pedale în valoare de 25 de lire sterline, a revenit micului Stephen Brakels în virstă de 9 ani, pe care-l vedem în ațură de mare cîștigător.

CU DOUĂ LUNGIMI...

Cea mai cunoscută cursă hipică din lume, celebrul Derby de la Epsom (Anglia) a dat cistig de cauză anul acesta calului francez Sea Bird II, condus de T.P. Glennon. El a fost urmat la două lungimi de Meadow Court, pe locul trei clasindu-se calul I Say.

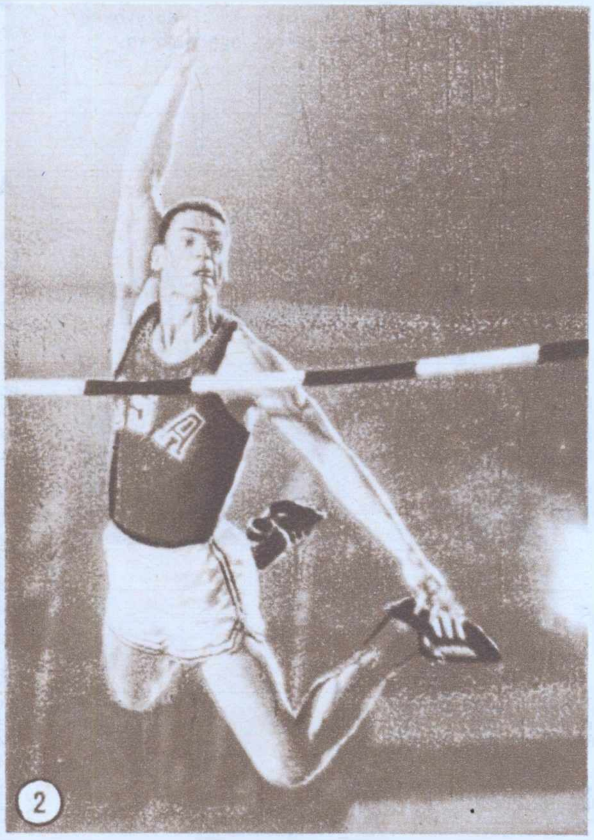
În fotografie, momentul cîștigării cursei de către Sea Bird II.

DERBIUL ATLETISMULUI MONDIAL
la a şaptea ediţie

1

2

3

4

Din nou iubitorii atletismului din întreaga lume vor avea prilejul să urmărească la faţa locului, pe ecranele televizoarelor, la posturile de radio sau din presă, o nouă ediţie a «derbiului atletismului mondial». Noua întîlnire a atleţilor sovietici şi americani, ajunsă la cea de a 7-a ediţie, se va desfăşura între 31 iulie şi 1 august, la Kiev.

Niciodată istoria atletismului nu a consemnat un meci de atletism mai aşteptat ca aceste confruntări anuale.

De la prima ediţie, disputată în anul 1958, la Moscova, şi pînă în prezent, întrecerile s-au desfăşurat în fiecare an, cu excepţia anului 1960, cînd programarea întrecerilor olimpice a împiedicat disputarea normală a «meciului».

O scurtă trecere în revistă a rezultatelor înregistrate în meciurile disputate pînă acum, ne oferă următorul tablou:

		Bărbaţi	Femei	Total
Moscova 1958	URSS–SUA	109–126	63–44	172–170
Philadelphia 1959	,,	108–127	67–40	175–167
Moscova 1961	,,	111–124	68–39	179–163
Palo Alto 1962	,,	107–128	66–41	173–169
Moscova 1963	,,	114–119	75–28	189–147
Los Angeles 1964	,,	97–139	59–48	156–187

Ce se desprinde din acest tabel? In primul rind că puterea celor două echipe stă în probele feminine de partea echipei U.R.S.S. şi în probele masculine — de partea echipei S.U.A. De altfel, după cum se poate lesne observa, toate meciurile feminine s-au încheiat cu victoria echipei sovietice, iar cele masculine — cu victoria celei americane. La total, echipa sovietică a cîştigat primele 5 ediţii, iar echipa americană pe ultima.

În ceea ce priveşte performanţele înregistrate, acestea au fost de fiecare dată de valoare atît de ridicată, încît numai enumerarea celor mai bune performanţe obţinute în cele 6 ediţii este mai mult decît edificatoare. Se remarcă, de asemenea, că multe performanţe sînt superioare actualelor recorduri olimpice, iar unele reprezintă chiar recordurile mondiale actuale. Iată însă «recordurile meciurilor» U.R.S.S.-S.U.A.:

Bărbaţi

100 m	10,2: I. Murchison — 1958; E. Collymore — 1958; R. Hayes şi R. Sayers — 1962; R. Hayes — 1963, toţi SUA
200 m	20,5: H. Carr, SUA, 1964
400 m	45,6: G. Davis, SUA, 1958
800 m	1:46,4: J. Siebert, SUA, 1962
1500 m	3:39,9: J. Beatty, SUA, 1962
5000 m	13:50,0: I. Tiurin, URSS, 1963
10000 m	29:10,2: L. Ivanov, URSS, 1963
3000 m obstacole	8:35,0: E. Osipov, URSS, 1963
110 m garduri	13,4: J. Tarr, SUA, 1962
400 m garduri	49,5: R. Cawley, SUA, 1964
Înălţime	2,28: V. Brumel, URSS, 1963
Prăjină	5,28: F. Hansen, SUA, 1964
Lungime	8,28: R. Boston, SUA, 1961
Triplusalt	16,68: V. Kreer, URSS, 1961
Greutate	20,67: D. Long, SUA, 1962
Disc	61,44: J. Silvester, SUA, 1963
Suliţă	83,12: V. Ţibulenko, URSS, 1961
Ciocan	70,66: H. Connolly, SUA, 1962
Stafeta 4×100 m	39,1: Echipa SUA, 1961
Ştafeta 4×400 m	3:03,3: Echipa SUA, 1964
Decatlon (tabela veche)	8357, V. Kuzneţov, URSS, 1959
20 km marş:	1 h 33:43,3: L. Spirin, URSS, 1958.

Femei

100 m	11,3: W. Rudolph, SUA, 1961
200 m	23,3: E. Mc. Guire, SUA, 1964
800 m	2:05,4: L. Lisenko, URSS, 1961
80 m garduri	10,6: I. Press, URSS, 1961
Înălţime	1,78: T. Cencik, URSS, 1959
Lungime	6,66: T. Şcelkanova, URSS, 1964
Greutate	18,10: T. Press, URSS, 1964
Disc	57,73: T. Press, URSS, 1962
Suliţă	55,89: E. Ozolina, URSS, 1962
Ştafeta 4×100 m	44,3: Echipa SUA, 1961.

Şi acum, după ce am făcut o scurtă trecere în revistă a ceea ce a fost pînă acum, să vedem ce ne rezervă această mult aşteptată ediţie. De la bun început, se pare că regula stabilită pînă în prezent privind împărţirea victoriilor la bărbaţi S.U.A. şi la femei U.R.S.S. se va menţine şi acum. Aceasta iese în evidenţă analizînd rezultatele Jocurilor Olimpice de la Tokio şi performanţele obţinute de competitori în acest an. În ceea ce priveşte punctajul final, acesta va fi stabilit în funcţie de diferenţa cu care va cîştiga o echipă la femei faţă de diferenţa de la bărbaţi în favoarea celeilalte. Privind probele individuale, pînă la această oră nu se cunoaşte componenţa nominală definitivă pe probe. Cu toate acestea, este mai mult decît sigur că din cele două echipe nu vor lipsi o serie de atleţi renumiţi, campioni olimpici şi recordmani mondiali, care au adus atîta faimă şi glorie sportivă celor două ţări. De altfel, după toate probabilităţile, pe rapida pistă de la Kiev *vor fi prezenţi nu mai puţin de 28 medaliaţi olimpici la Tokio şi circa 14 recordmani mondiali!...* Această simplă enunţare a acestor două cifre spune cel mai mult. Performanţele de mare valoare şi — probabil — noile recorduri mondiale vor fi o urmare firească a acestui mănunchi de atleţi extraordinari.

În probele de sprint, superioritatea americanilor nu pare a fi ameninţată nici de această dată, sprinterii sovietici prezentîndu-se cu performanţe mai scăzute. Chiar dacă nu-i mai prezintă pe Hayes şi Carr, americanii au prima şansă la locurile 1 şi 2 la 100, 200 şi 400 m. Ca o urmare, e posibilă victoria şi atleţilor americani în probele de ştafetă, cu incertitudinea celei de 4×100 m, unde sovieticii au prezentat întotdeauna ştafete deosebit de bine puse la punct, care au refăcut handicapul de viteză prin schimburi excelente.

În probele de semifond şi fond superioritatea pare tot de partea atleţilor americani, mai ales că la Tokio ei au cîştigat în mod cu totul surprinzător prin Schul şi Mills probele de 5 000 şi 10 000 m. Sovieticii, deşi nu mai au alergători de valoarea lui Kuţ şi Bolotnikov, pot produce mari surprize printr-o serie de alergători care s-au impus în ultimul timp. Tactica poate răsturna aici calculul hîrtiei.

În probele de garduri, americanii prezintă alergători foarte valoroşi, care deţin performanţele cele mai bune din lume. Cu toate acestea, la 110 m garduri — în special, «bătrînul» Mihailov, dacă va mai alerga, poate produce din nou sur-

prize. Constanţa şi regularitatea sa pot face clipe grele oricărui concurent. La 3 000 m obstacole, alergătorii sovietici se prezintă favoriţi, atît prin performanţe cît şi prin constanţă. Nici aici nu sînt însă excluse surprize. La marş superioritatea sovieticilor este atît de evidentă, încît nu se mai pune decît problema performanţelor cu care vor încheia proba cei doi reprezentanţi ai Uniunii Sovietice.

Trecînd la probele «tehnice», disputa devine mai strînsă. Dacă la înălţime prezenţa lui Brumel constituie un şoc psihologic pentru săritorii americani, pentru celelalte locuri lupta este deschisă. La prăjină, superioritatea americanilor este evidentă, avînd mai mulţi săritori peste 5 m. În proba de lungime vom asista — pentru a nu ştim cîta oară! — la duelul Boston — Ovanesian. Boston vine aureolat de un record mondial şi de mai multe concursuri în care a sărit peste 8 m. Dar, Ovanesian este «acasă» şi, în plus, l-a mai învins de cîteva ori pe marele său rival şi prieten. În orice caz, indiferent de numele învingătorului, performanţa va fi foarte înaltă. La triplusalt, lupta pare mai strînsă decît în ceilalţi ani, din două motive. În primul rînd datorită scăderii relative a valorii rezultatelor săritorilor sovietici, pe de altă parte datorită progresului unui tînăr săritor, Art Walker, care a sărit de mai multe ori în acest an peste 16,20. La greutate şi disc, avantajul este de partea americanilor, aruncătorii sovietici avînd performanţe mai scăzute. Desigur că este mult aşteptată de spectatori şi telespectatori noua senzaţie Randy Mattson. La suliţă, Lusis este din nou favorit, iar la ciocan, în ciuda recordurilor recente ale lui Connolly, favoriţi rămîn aruncătorii sovietici, prin constanţa lor deosebită.

Decatlonul rămîne deschis oricărui rezultat, mai ales că nu se cunosc posibilităţile atleţilor prin prisma noii tabele de punctaj.

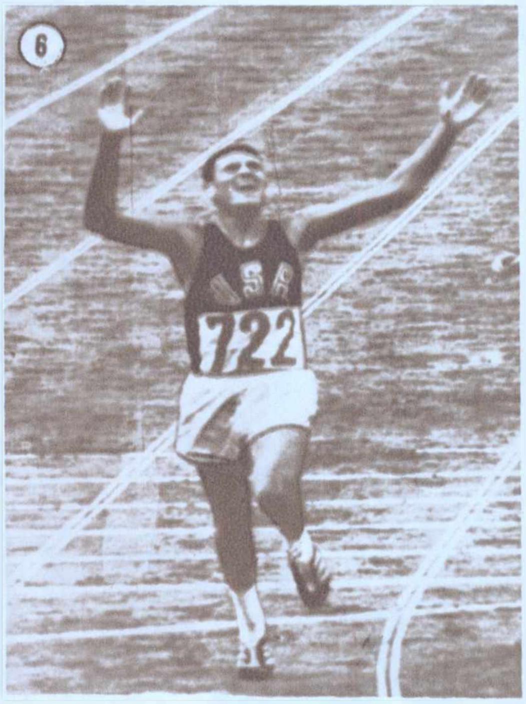
Trecînd la probele feminine, avantajul trece de partea echipei sovietice, mult mai omogenă. Cu toate acestea, trebuie remarcat că în ultimii 2 ani, în S.U.A. se pune un mai mare accent pe atletismul feminin, iar o serie de performanţe vin să întărească această afirmaţie.

La sprint, tinerele alergătoare americane sînt favorite atît la 100 şi 200 m, cît şi la ştafeta de 4×100 m. La 800 m sovieticele au prima şansă, cu tot progresul înregistrat de adversarele lor în ultimul an. La 80 m garduri, situaţia este asemănătoare celei de la 800 m. La înălţime, Cencik este din nou mare favorită, fără a neglija posibilităţile tinerei Montgomery, constantă la peste 1,70 m. La lungime, Şcelkanova va susţine un nou duel cu Willie White. Şcelkanova are prima şansă, fiind şi mai constantă. Tamara Press nu mai are nevoie de o prezentare specială, simpla-i anunţare pe lista de concurs dînd şi verdictul final, atît la greutate cît şi la disc. La suliţă, adversarele Mihaelei de la Tokio — Gorciakova şi Ozolina — sînt favorite în faţa unei tinere atlete — Ranae Bair — în mare progres.

Şi acum, să aşteptăm cu creioanele ascuţite desfăşurarea palpitantelor întreceri de la Kiev, fiind pregătiţi să consemnăm noi recorduri, noi performanţe de valoare în cadrul întîlnirii în care se întîlnesc cele mai bune echipe de atletism din lume.

NICULAE MĂRĂŞESCU

În fotografii, cîţiva dintre protagoniştii marelui derbi:

1. «Săritorul cosmic» Valeri Brumel.

2. Campionul «fiber-glass-ului»: Fred Hansen.

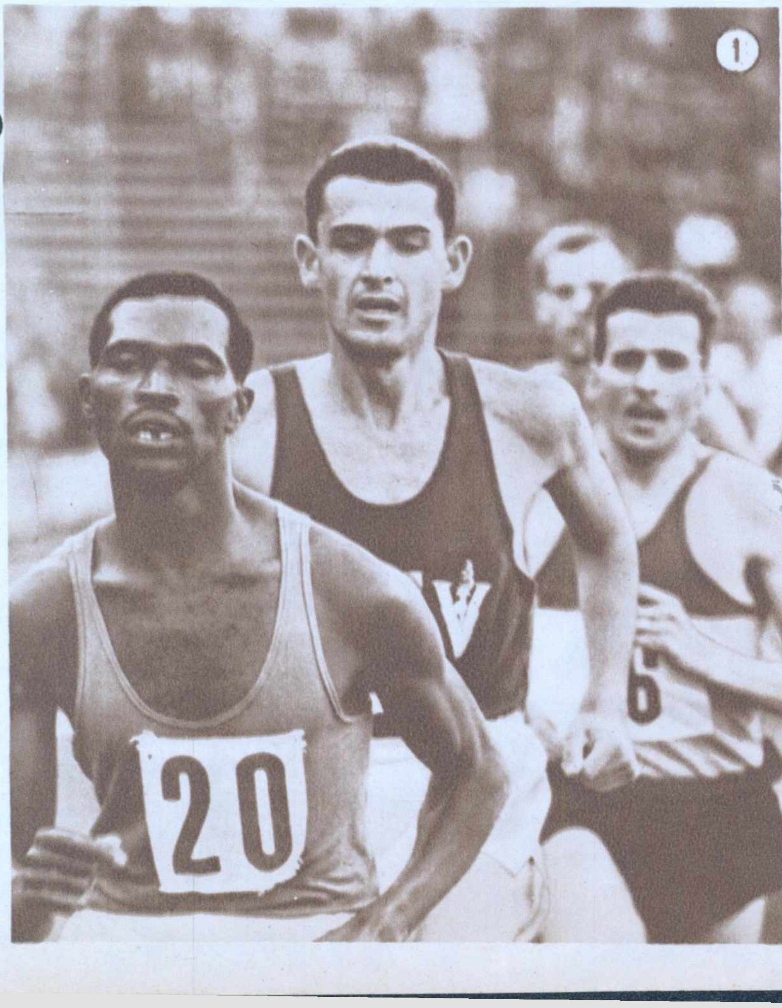
3. Tamara Press e din nou mare favorită la greutate şi disc.

4. Tatiana Şcelkanova intenţionează să revină în vîrful piramidei.

5. Finala olimpică Tokio pe «sută», dominată de atletele americane. Cîştigătoarea: Wyomia Thyus.

6. Campionul olimpic Bob Mills vrea să-şi confirme valoarea în ţara lui Kuţ.

• FOTOCRONICA SPORT • FOTOCRONICA SPORT

1. Excepţionalul atlet australian Ron Clarke e într-o formă de zile mari. La Oslo el a stabilit un nou record mondial în cursa de 10 000 m: 27 : 39,4 (v.r. 28 : 14,0 — îi aparţinea). Acest formidabil rezultat a venit la numai cîteva zile după ce Clarke corectase recordul mondial pe 3 mile (12 : 52,4). După cum se ştie, nu de mult, la Stockholm, australianul a încercat să îmbunătăţească şi recordul mondial la 5 000 m, care îi aparţine tot lui. Deşi a cîştigat cursa (13 : 26,4 — la numai 6 zecimi de record) victoria sa este discutabilă. Crezînd că întrecerea se va disputa doar pe distanţa de 3 mile, atletul african Keino, după ce a trecut primul linia de sosire, a încetinit, permiţîndu-i lui Ron Clarke să-l depăşească pe ultima sută de metri a traseului.

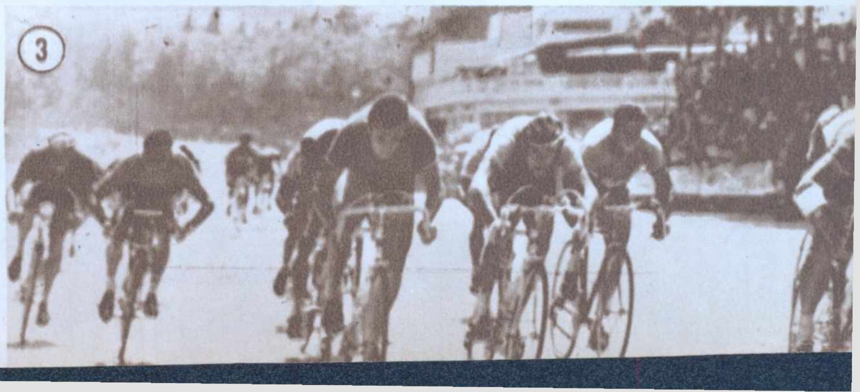
Iată în fotografia alăturată, ordinea primilor trei clasaţi, înainte de... sosirea adevărată: Keino (Kenia), Ron Clarke (Australia) şi Gaston Roelants (Belgia).

2. Iată-l în fotografia alăturată pe tînărul rutier italian Felice Gimondi, care — infirmînd pronosticurile ce se îndreptau mai ales spre francezul Poulidor şi belgianul Rik van Loy — a cîştigat Turul Franţei pentru profesionişti, consacrîndu-se definitiv. Este de remarcat faptul că valorosul ciclist italian e unul şi acelaşi cu cîştigătorul ediţiei din anul trecut a Turului de l'Avenir. De unde se vede că *valoarea nu aşteaptă numărul anilor!*

3. Tour de l'Avenir — cea mai dificilă cursă rezervată cicliştilor amatori — s-a încheiat cu victoria spaniolului Mariano Diaz. Dintre cicliştii noştri care au participat la această întrecere cel mai... bun rezultat l-a obţinut Ludovic Zanoni, clasat pe locul 26.

În imagine, sosirea în ultima etapă, la Barcelona. Cîştigă danezul Hojlund.

Nuferii — giuvaerurile Snagovului, aceste cupe de argint umplute cu aur, îl desfată pe maestrul emerit al sportului Andrei Igorov după obositoarele antrenamente. «Europenele» de caiac-canoe bat la porțile... Snagovului, iar campionul nostru va face totul să-și reconfirme valoarea sa mondială.

Citiți reportajul «EUROPENELE BAT LA PORȚILE SNAGOVULUI» din paginile 4—5.

Foto: PAUL ROMOȘAN

SPORT

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — București. Telefoane: 11.91.13 și 11.10.05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Prezentarea artistică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUȚEAN. Corector: Gh. Ranetti.

Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

43.806

Lei 2,50